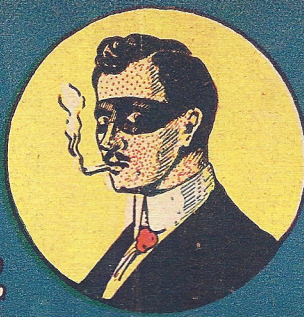

Lord

genaamd
De groote

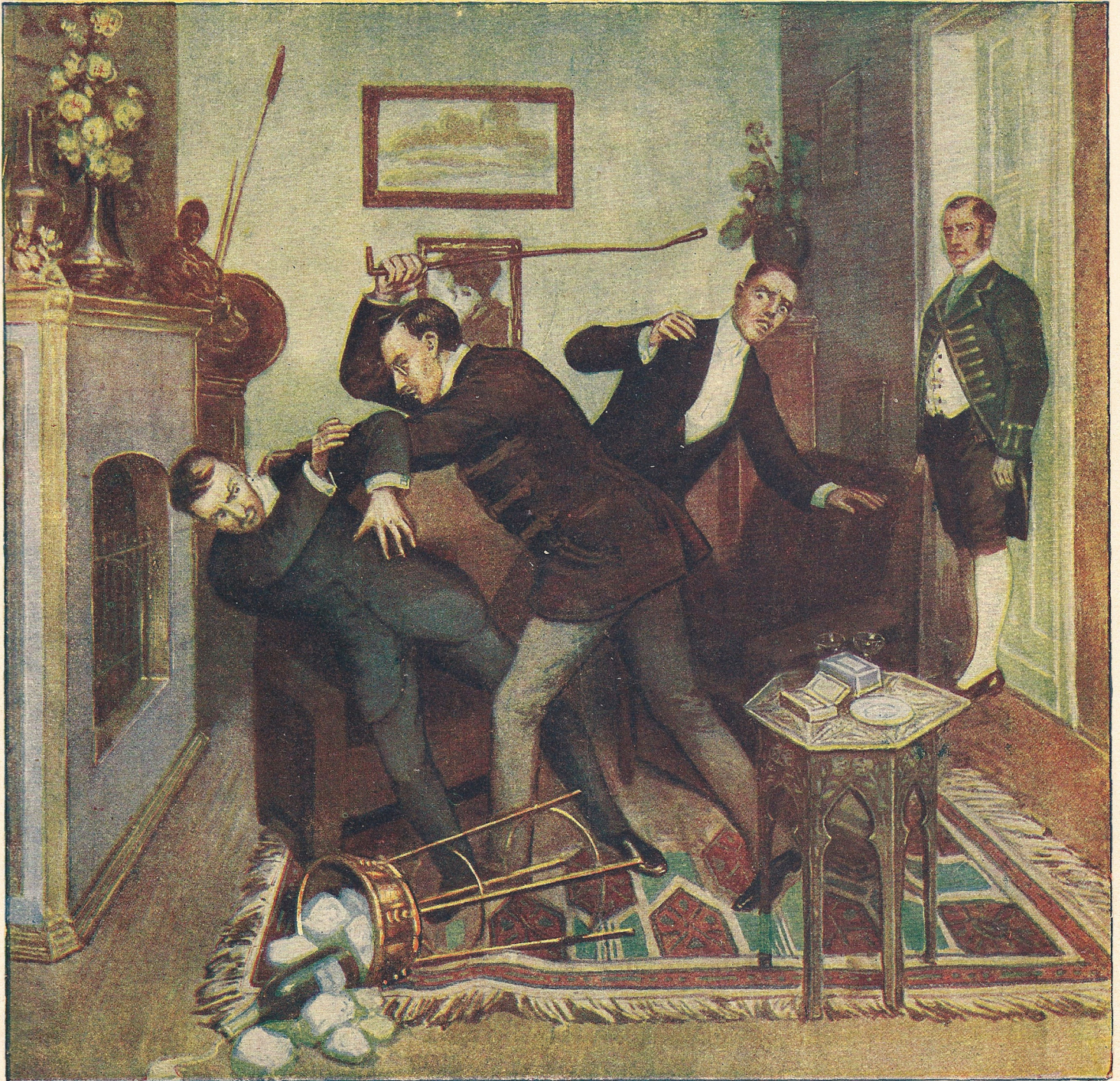
Lister

Raffles
Onbekende.

No. 33

De alarmkreet.

10 cents.
België 25 cent.

John Raffles was plotseling opgesprongen en had de rijzweep gegrepen.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

JITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

De Alarmkreet

EERSTE HOOFDSTUK.

DE REDACTIE.

Een reusachtig schild met gouden letters trok in de Regentstraat de aandacht van alle voorbijgangers.

„De Alarmkreet”.
Onafhankelijk orgaan voor recht
en waarheid.

las ieder, die daar passeerde.

Des avonds prijkte een enorm groote trompet, gevormd door helder brandende elektrische lampjes, boven aan den gevel van het gebouw.

Te oordeelen naar de reclame, die er werd gemaakt, moest het een wereldberoemd blad zijn en het rootste gedeelte van het gebouw scheen gebruikt te worden voor de exploitatie van het blad.

Maar al die reclame was niets als bluff en diende alleen om het publiek zand in de oogen te strooien.

Dat op deze manier reeds werd gehandeld in strijd met de waarheid, scheen niet te hinderen.

Wanneer men in het reuzengebouw informeerde

naar de redactie van de Alarmkreet, kreeg men een ontwijkend antwoord.

Alleen de portier, die echter meestal niet te vinden was, wees den belangstellenden vrager den weg langs drie binnenplaatsen; dan moest men vijf trappen hoog klimmen, totdat men bijna onder het dak boven een lage, vervelooze deur een schild ontdekt, waarop te lezen stond:

Redactie van de „Alarmkreet”

Ging de vreemdeling naar binnen, dan vond hij in het vertrek, dat slechts gemeubeld was met een wankeel tafeltje en twee stoelen, een armoedig gekleeden jongeling van 15 of 16-jarigen leeftijd, die den bezoeker met verbaasde blikken aanstaarde, alsof hij niet wist, wat iemand ter wereld daar te zoeken kon hebben.

Vroeg men naar de redactie of den directeur van de courant, dan luidde het antwoord, dat de jongere gaf, altijd:

„Mr. Röttger, de redacteur, en mr. Kroyzer zijn

allebei uit de stad en het is niet te zeggen, wanneer zij terug zullen komen."

Men werd dan verzocht zijn aangelegenheden schriftelijk te behandelen.

Niemand probeerde het ooit, de vijf trappen nogmaals, en misschien tevergeefs, te beklimmen en men deed zijn zaken dan maar per brief af.

De redacteur en de eigenaar van de courant moesten geldige redenen hebben om een ontmoeting met het publiek te vermijden.

Ook had nog nooit iemand van den goed afgerichten jongen de particuliere adressen der beide heeren vernomen.

Zelfs tegen een groote fooi verried hij zijn meesters niet.

Eenmaal per week kwam de Alarmkreet uit en niemand wist hoe groot de oplage was.

Slechts enkele Londenars kochten het blad.

Het was, alsof men bang was om er de hand naar uit te steken.

Zij, die het kochten, deden het alleen omdat zij belust waren op schandaaltjes, die zij in de Alarmkreet rijkelijk konden vinden, of wel het waren lieden, die zelf in het schimpblad aan de kaak werden gesteld.

Onder den schijn, voor recht en waarheid te strijden, maakte het weekblad er zijn werk van, de zwarte zielen der Londenaren nog donkerder af te schilderen dan zij inderdaad reeds waren.

Slechts zij, die een flink bedrag betaalden of abonnees waren, konden er zeker van zijn, niet door het slijk te worden gesleurd.

Het laatste nummer der Alarmkreet bevatte een artikel over John Raffles, den grooten onbekende.

Mijnheer de redacteur meende te kunnen bewijzen, dat de edele karaktereigenschappen, welke Raffles in al zijn daden aan den dag had gelegd, niets anders dan schijnheiligheid waren.

Inderdaad moest hij een gewetenlooze avonturier zijn, een misdadiger, die zijn ongelukkigen slachtoffers hun laatsten cent ontnam om het geld in gezelschap van lichtzinnige losbollen of met dames der demi-monde te verbrassen.

Charly Brand, de vriend en helper van Raffles, had de courant gekocht, toen die op straat met luid geschreeuw werd aangeboden en legde ze op diens schrijftafel nadat hij het artikel, dat als opschrift droeg: „De waarheid omtrent Raffles!" met blauw potlood had aangestreept.

Lord Lister was juist uit de sportclub Hellas in zijn voornamen, deftige woning teruggekeerd en had dadelijk de courant even ingekeken.

De secretaris lette nauwkeurig op de gelaatsuitdrukking van zijn vriend.

Raffles liet, nadat hij het artikel gelezen had, zijn monocle uit de oogholte vallen en ving het in de hand.

Met een schalkschen blik en een vroolijk glimlachje sprak hij tot Charly Brand:

„Nu weet ik tenminste de waarheid omtrent mijzelf. Het is opvallend, hoe weinig wij, menschen, ons eigen karakter soms kennen. Ik heb inderdaad tot dusverre nog niet geweten, dat ik een vreeselijke Don Juan, een speler en drinker ben. Alle eer aan de Alarmkreet! Zij heeft mij de oogen geopend. Ik voel, dat ik zoo slecht ben, dat ik nauwelijks meer in den spiegel durf kijken."

Charly Brand begreep deze ironie niet.

Mismoedig fronste hij de wenkbrauwen en antwoordde:

„Ik snap je niet. Wil je het artikel, zonder er notitie van te nemen, in de prullemand werpen?"

Moet men jou, die elken penning, welken je met je sport verdient, besteedt om den nood van ongelukkigen te lenigen, moet men jou werkelijk voor een speler en een drinker houden?"

John Raffles stond op en klopte zijn secretaris geruststellend op den schouder.

„Mijn lieve, beste jongen! De enkele lezers van dit artikel mogen er, wat mij betreft, gelukkig mee zijn. De andere menschen zullen zeker wel weten, wat men van een stuk in de Alarmkreet kan gelooven.

Het zou zeer beleedigend voor mij zijn, wanneer het schimpblad had geschreven, dat ik een eerlijk, vroom mensch was, dat ik een even volmaakt gentleman was als de heeren van de Alarmkreet dat zelf zijn.

Kijk eens, mijn beste Charly, zulk een artikel zou ik niet onverschillig ter zijde hebben gelegd, want dat zou een beleediging zijn geweest.

Ik dacht er juist vanmorgen over na, waar ik een nieuw terrein zou kunnen vinden voor het verdere uitoefenen van mijn sport.

Ik zal mij nu eens in het belang van het menschedom met dit alom verspreide blad bezighouden.

Doe eens je best om er achter te komen waar de eigenaar en de hoofdredacteur van het blad wonen en op welke uren zij te spreken zijn. Dan kan ik mijn plan in elkaar zetten."

Charly Brand stond op, en daar het zijn gewoonte was, de bevelen van zijn meester dadelijk ten uitvoer te brengen, nam hij zijn hoed en wandelstok om zich op weg te begeben.

„Mocht je den hoofdredacteur persoonlijk te spreken krijgen,” sprak lord Lister, toen Charly de kamer wilde verlaten, „stel je dan aan hem voor als schrijver, wat je immers ook bent.”

Charly Brand bloosde.

„Hoezoo?” vroeg hij. „Hoe weet jij, dat ik schrijf?”

„Ik weet het,” antwoordde Raffles lachend, „ik vond namelijk, toen je uit waart, in je kamer een lijvig werk, waarin je de meeste mijner uitgehaalde streken op verbazend kunstige wijze hebt weergegeven.

Daarom heb ik het recht te zeggen, dat jij een auteur bent.”

„Ik schreef dit alleen voor mijn eigen genoegen,” antwoordde de secretaris.

„Maar met grooten aanleg,” antwoordde John Raffles. „Ik was reeds gisteren van plan je te bezoeken, voortaan al mijn avonturen, als mijn trouw biograaf, op te schrijven. Misschien wordt je daarvoor eenmaal een beroemd man.

Ga nu. Stel je op de redactie voor als schrijver en zeg, dat je werk zoekt. Vertel ook, dat je van allerlei hooggeplaatste en beroemde personen de intiemste schandaaltjes weet.”

Charly ging heen.

Hij moest bijna een uur zoeken, voordat de portier van het groote gebouw hem met een geheimzinnig glimlachje den weg wees naar het redactiebureau van de Alarmkreet.

Toen hij de armoedig ingerichte kamer binnentrad, was daar ook een bejaarde man aanwezig, die naar zijn kleeding te oordeelen, tot den gegoeden stand behoorde.

Charly Brand bleef bij de deur staan en was geuige van een gesprek tusschen den man en den jongen.

„Het is dus onmogelijk,” sprak de vreemdeling, „om een van de heeren te spreken te krijgen?”

„Onmogelijk,” antwoordde de jongeling, met een grijns op zijn leelijk gelaat. „Mr. Röttger en Mr. Kroyzer zijn voor zaken afwezig en als gij iets wenscht, dan moet gij dat schriftelijk vragen.”

„Ik kan dat niet per brief doen,” sprak de onbekende. „Gij weet zeker wel van welke zaak hier sprake is. De som, die ik moet betalen, kan ik niet bij elkaar brengen.”

De jongen haalde de schouders op.

„Ik weet niet, waarom het hier gaat, Sir, gij moet dat met den chef zelf behandelen.”

„Als ik hem maar te spreken kan krijgen,” vervolgde de vreemdeling op zenuwachtigen toon, „reeds vier keer heb ik den weg hierheen afgelegd.”

„Ik zei u reeds eenige keeren, dat gij de zaak alleen per brief in orde kunt maken.”

„En ik herhaal u voor de vierde maal, dat ik daartoe niet in staat ben. Ik geef u een flinke fooi, als gij mij het adres van een der heeren opgeeft.”

„Ik ken hun adressen zelf niet,” antwoordde de jongen, „het helpt niets of gij mij een fooi geeft, Mr. Röttger en Mr. Kroyzer komen hier op kantoor en behandelen met mij, wat er te behandelen is”.

„Ik heb gisteren en vandaag al urenlang gewacht, zonder een der heeren te spreken — niemand komt. Kunt gij mij niet vertellen, wanneer zij ongeveer verschijnen?”

„Wel Sir,” sprak de jongen, „ik kan u geen inlichtingen daaromtrent geven, ik zie de heeren dikwijls dagenlang niet. Soms komen zij eerst des nachts om hier te werken.”

„Maar de heeren moeten u uw loon toch uitbetalen.”

„Yes Sir,” antwoordde de kantoorbediende, „dat zenden de heeren per post aan mijn moeder.”

Zonder zich verder om Charly Brand of den vreemdeling te bekommeren, stak de jongen een slechte centssigaar aan, nam plaats op een stoel en blies dikke rookwolken voor zich uit.

Nu kwam Charly Brand naderbij en sprak tot den waardigen vertegenwoordiger der Alarmkreet:

„Ik wenschte ook een der heeren te spreken, maar na al hetgeen ik zoeven hoorde, bestaat daartoe weinig kans.”

„Ja mijnheer,” antwoordde de jongen, in een hoek van de kamer spuwende, „dat moet gij schriftelijk doen.”

De secretaris zette zijn hoed op en ging heen.

Met een diepen zucht volgde de vreemdeling hem.

Toen zij buiten waren gekomen, sprak de onbekende heer:

„Een schurkenbende is het! Bedriegers van het ergste kaliber en niemand durft het wagen, hen aan te vallen. Het is meer dan treurig, dat onze politie aan dergelijke dingen niet een eind maakt! Maar met werkelijke misdadigers, zooals die daar, bemoeit de politie zich niet.”

„Met wien heb ik de eer?” vroeg Charly Brand, terwijl hij zijn hoed afnam.

De vreemdeling groette eveneens zeer beleefd en sprak toen:

„Pardon, ik vergat de gewone beleefdheid: acht te nemen. Mijn naam is Thomas Spancer. Ik ben de eigenaar van een zaak in pelterijen aan het Strand, gij zult mijn winkel waarschijnlijk wel kennen.”

„Zeker,” antwoordde de secretaris van Raffles, „ik ken die zaak als een der oudste van Londen.”

„Zoo is het,” knikte de vreemdeling, „mijn grootvader richtte de firma op. De zaak is reeds honderdvijftig jaar in handen van onze familie en onze naam staat in Londen uitstekend bekend.

En nu willen die schurken door middel van hun lastercourant onzen goeden, eerlijken naam bezoedelen en mij met mijn familie te gronde richten.

„Dat wil zeggen” — hij lachte bitter — „indien ik de vijfduizend pond sterling niet betaal.”

Charly Brand floot zachtjes.

„Daar is het hun dus om te doen. Mijn naam is Charly Brand,” sprak hij, „het zou mij genoeg doen, wanneer ik u kon helpen.”

De pelshandelaar keek den jongen man met onderzoekende blikken aan.

„Ik zou gaarne hulp willen aanvaarden,” sprak hij langzaam.

„Mag ik weten, hoe de zaak in elkaar zit?”

„Uw uiterlijk boezemt mij vertrouwen in,” antwoordde de koopman, „laten wij samen een restaurant binnengaan, dan zal ik er u meer van vertellen.”

Beide heeren gingen een restaurant binnen, waar op dat uur weinig bezoekers waren.

Nadat zij iets hadden besteld, begon de koopman op zachten toon, te vertellen:

„Ik heb een zoon, die nu 22 jaar oud is en in mijn zaak werkt een jonge bontwerkster van opvallende schoonheid.

Zij en mijn zoon werden verliefd op elkaar en hiervan bemerkte ik pas iets, toen het reeds te laat was.

Te vergeefs wees ik mijn zoon op de treurige gevolgen van zijn lichtzinnig gedrag en zei hem, dat hij onmogelijk met het jonge meisje kon trouwen, daar elk mannelijk lid onzer familie een geldhuwelijk moet sluiten.

Misschien vindt gij een dergelijk principe niet goed, maar ik verzeker u, mr. Brand, dat in drie geslachten, bij mijn grootvader, mijn vader en mij zelf, waar de huwelijken llemaal uit berekening werden gesloten, een gelukkig en kalm familieleven heeft geheescht.

Bij veel van mijn vrienden daarentegen, die huwelijken uit liefde sloten, zijn ongeluk, zorg en vernietiging der eens gekoesterde idealen de treurige gevolgen geweest.

Mijn zoon dacht er ook niet over, het jonge meisje te huwen en maakte daardoor den toestand nog erger.”

„Dat begrijp ik niet,” sprak Charly Brand hoofdschuddend, „gij hadt dit juist prettig moeten vinden.”

„Volstrekt niet,” antwoordde de ander, „want hierdoor kreeg ik een slechten dunk omtrent het karakter van mijn zoon.

Hoe is het mogelijk, dat een jonge man een verhouding aanknoopt met een meisje, zonder te bedenken dat hij daardoor de verplichting op zich laadt om met haar te trouwen?”

„Ja, gij hebt gelijk,” sprak de secretaris.

„Om kort te zijn,” vervolgde de oude heer, „de naaister geloofde stellig, dat mijn zoon Charly — mijn zoon draagt denzelfden naam als gij — haar zou huwen.

Toen ik haar verklaarde, dat zij misrekende en dat mijn zoon op reis zou gaan — hij bevindt zich tijdelijk in Amerika om pelswaren in te koopen — haalde het arme meisje een domme streek uit en sprong, om een eind aan haar leven te maken, in de Theems.

Zij werd gered.

Op mijn kosten liet ik haar in een onzer beste ziekenhuizen verplegen, waar ik haar dagelijks bezocht.

Het gelukte mij, haar vaderlijke vriend te worden.

Nadat zij hersteld was bezorgde ik haar een kleine zaak in pelswaren in de Victoriastraat en alles zou in orde zijn geweest, wanneer niet naar aanleiding van het politierapport omtrent de poging tot zelfmoord een verslaggever van de Alarmkreet het geval had nageplozen.

In de Alarmkreet zal nu een artikel verschijnen dat de zaak zoo voorstelt, alsof mijn zoon met mijn voorkennis, misschien ik zelf, het jonge meisje zou hebben onteerd en wij haar als afkoopsom die zaak hadden verschaft.

Daar mijn reputatie steeds goed is geweest, zal dit courantenbericht groot opzien verwekken en mij ten zeerste benadeelen.”

„Hoe weet gij, dat een dergelijk sensatiebericht in de courant zal komen?” vroeg Charly Brand. „Is het reeds verschenen?”

„Neen,” antwoordde mr. Spancer, „maar de redac-

tje van de Alarmkreet zond mij een schrijven en als bijlage de copie van het artikel ter inzage.

Mijn vrienden, aan wie ik de zaak meedeelde, rieden mij aan, mij in verbinding te stellen met de redactie der Alarmkreet en te trachten door het betalen van een zeker bedrag te verhinderen, dat het artikel het licht zal zien.

Ik zou ook bereid zijn, een vrij groot bedrag voor dat doel op te offeren, maar de eisch is helaas te hoog. Ik kan op het oogenblik niet over het gevraagde bedrag beschikken.

Als het winter was, zou dat beter kunnen, maar nu in den zomer gaat er zoo goed als niets in mijn zaak om en ik heb mijn geld door het inkoop van pelswaren voor den volgenden winter reeds vastgezet."

„Hoeveel vroegen de kerels?"

„Vijfduizend pond sterling. Een flink bedrag."

„Schandelijk!" riep Charly Brand uit, „voor den duivel, ja, hier moet worden gehandeld! Ik heb een vriend, dien ik onmiddellijk van deze zaak op de hoogte zal stellen.

Ik denk wel, dat hij de man is, die u kan helpen."

„Dat zou al heel spoedig moeten gebeuren," sprak mr. Spancer, „ik heb slechts drie dagen tijd, dan moet ik betalen, of de schurken publiceeren het artikel."

„Mijn vriend heeft in vierentwintig uur dikwijls meer klaar gespeeld dan dit. Maar laat ons nu heengaan. Ik hoop u over een paar uur met mijn vriend te komen bezoeken."

Zij betaalden hun vertering en namen afscheid van elkaar als een paar oude vrienden.

Mr. Spancer zag en hoorde nog, hoe Charly Brand in een rijtuig plaats nam en den koetsier toeriep, zoo snel mogelijk te rijden.

Het was in het late avonduur van den volgenden dag, toen mr. Charles Röttger, de redacteur van de Alarmkreet, zacht, als een misdadiger, de trap naar de redactie opging. Er bevond zich op dat uur niemand meer in het gebouw, dat slechts voor kantoorlokalen was ingericht.

Mr. Röttger, een klein, mager mannetje, ontsloot de deur naar de redactie en grendelde ze, nadat hij was binnentreden, zorgvuldig.

Hierop streek hij een lucifer aan en ging naar het tafeltje, waarop verschillende brieven lagen.

Nu nam de journalist plaats op een wankelen stoel,

die voor de schrijftafel stond en begon de aangekomen post te openen.

Zijn roofdiërchtig gelaat werd af en toe verwrongen tot een duivelsch lachje, wanneer hij in een brief iets las, dat hem bijzonder beviel.

Zoodra hij een brief had gelezen, beantwoordde hij dezen.

Ten slotte nam hij een blauwe enveloppe op, die hij opende en waaruit hij een schrijven haalde van den volgenden inhoud:

Waarde heer!

Ik ben beambte van het hoofdbureau van politie en werk in de naaste omgeving van den politie-inspecteur Baxter.

Ik geloof niet, dat gij tot dusverre hebt geweten, dat deze beambte vele huizen bezit en zeer vermogend is.

Het zal u duidelijk zijn, dat hij deze eigendommen niet van zijn salaris heeft overgespaard.

Hoe komt hij aan dat geld?

Welnu, ik ken de bronnen, waaruit dat vermogen is gevloeid. Stelt gij er belang in, van mij inlichtingen te bekomen voor het opstellen van een opzienbarend artikel, dan verzoek ik u, mij in mijn particuliere woning op te zoeken. Ik ben tusschen 5 en 7 uur des avonds altijd thuis.

Op uw redactie zou ik liever niet willen komen, omdat ik een te bekende persoonlijkheid in Londen ben en de een of andere collega mij zou kunnen zien.

Met de meeste hoogachting

TOM MARHOLM,

Essexstraat 16.

„Een prachtig zaakje," fluisterde Charles Röttger, den brief nog eens lezende.

Daarop stak hij hem zorgvuldig in zijn portefeuille, blies de kaars op de schrijftafel uit en verliet het redactiebureau even geheimzinnig als hij er gekomen was.

Hij vermoedde niet, welke valstrik John Raffles hem had gespannen.

In een restaurant kwam hij samen met zijn compagnon, die bekend stond in de Londensche wereld als „de mooie Guido". Hij was een bekende persoonlijkheid en verborg achter een masker van onbeduidendheid zijn uiterst geslepen, slecht karakter.

Hij en zijn vriend pasten bijzonder goed bij elkaar.

Ook de mooie Guido grijslachte, toen hij den brief van den vermeenden detective Marholm las.

„Een goed zaakje,” sprak hij tot zijn medeplichtige, „minstens 1000 pond sterling waard.”

„Mijnheer de inspecteur van politie zal er zijn geheele vermogen voor over hebben om te voorkomen, dat dit artikel verschijnt.”

„Gij denkt dus niet, dat deze brief een valstrik is?”

„Onmogelijk,” antwoordde de mooie Guido, „ik heb den naam Marholm ontelbare keeren bij de Raffles-geschiedenissen in de couranten gelezen.

Wij behoeven ons deswege niet ongerust te maken. Hij is van plan, zijn chef een poets te bakken.

Bovendien ziet gij uit den brief, hoe bang de man is, om bij een eventueel bezoek aan onze redactie gezien te worden.

Wij behoeven niet te vreezen voor een man, die angst heeft voor zijn eigen persoon.”

„Gij hebt gelijk,” antwoordde Mr. Röttger, „ik zal den man morgen bezoeken en hem het bloed uit de nagels persen.

Dan zal ik een kranig artikel naar den beroemden inspecteur van politie zenden.”

„Het zal een mooi zaakje worden,” meesmulde de mooie Guido, „en als de inspecteur niet betaalt, een schitterend sensatiebericht voor ons blad.”

„Maak maar een artikel gereed naar aanleiding waarvan geheel Londen op zijn kop zal staan!”

„Maak u daaromtrent niet ongerust,” antwoordde Charles Röttger, „gij kent mijn pen.”

Den volgenden dag, precies om 5 uur, werd er op de deur geklopt van een kamer in de Essexstraat no. 16, in welk huis volgens opgaaf in den brief Mr. Marholm moest wonen.

Het was een pension en de redacteur van de Alarmkreet kon onmogelijk weten, dat Raffles daar onder den naam van Marholm een kamer had gehuurd om, zooals hij het noemde, de rattental op te stellen, waarin hij den redacteur en den eigenaar van het schendblad wenschte te vangen.

Hij had zich niet vergist.

De val met het vette schandaalbericht beantwoordde uitstekend aan het doel.

Dit bemerkte hij, toen de kleine, magere redacteur de kamer binnentrad met de woorden:

„Heb ik de eer Mr. Marholm te spreken?”

„Yes,” antwoordde Raffles, die de beide kerels voor zoo dom hield, dat hij het niet eens de moeite

waard had gevonden om de vermomming van detective Marholm aan te nemen.

„Mijn naam is Marholm, met wien heb ik de eer?”

De kleine Mr. Röttger naderde Raffles zoo dicht mogelijk en fluisterde:

„Ik kom van de Alarmkreet.”

„Dat is uitstekend,” antwoordde Raffles.

Daarop ging hij naar de deur en de journalist zag, hoe hij die grendelde, blijkbaar uit angst, dat iemand zou kunnen binnenkomen.

„Niemand heeft u toch gezien?” vroeg Marholm op angstigen toon.

„Wees onbezorgd,” lachte de journalist, „ik zorg er altijd voor, dat niemand mij ziet. Ik weet, dat het voor u in uw betrekking van detective gevaarlijk zou zijn, als iemand mij hier had zien binnegaan.”

„Ik heb een prachtige geschiedenis voor uw blad,” sprak Raffles, toen zij plaats hadden genomen, „en ik hoop, dat gij, die voor recht en waarheid strijdt, dezen man, die de Londensche politie tot schande is, den inspecteur Baxter, door uw artikel zijn ontslag zult bezorgen.”

„Nu, wij zullen zien,” antwoordde de bezoeker, „voor alles moet gij uwe beweringen met bewijzen kunnen staven. Ik hoop, dat gij daartoe in staat zijt!”

„En gros,” sprak de groote onbekende, „ik kan alles bewijzen.

Ziet gij, deze inspecteur van politie, die een rijksinkomen heeft van 1000 pond sterling, heeft een tegoed op de Bank van 15,000 pond en hij bezit verscheiden huizen, zoodat hij millionair is.”

Mr. Röttger wreef zich de handen.

„Uitstekend,” mompelde hij vergenoegd, „een inspecteur van politie, die millionair is, dat geeft een magnifique artikel voor de Alarmkreet.”

„Gij zult zelf wel begrijpen, dat men bij een jaarlijksch inkomen van duizend pond sterling geen millionair kan worden, maar ik zal u allerhande bijzonderheden mededeelen. Ik heb hier de geheime lijsten, waarop gij kunt zien, van welke zijden de heer Baxter zijn inkomsten betreft.

Allereerst moet gij dit zien.”

Hij nam een brief, die voorzien was van het wapen van Lord Lister en toonde dien den redacteur.

„Wees zoo goed, mij dien brief te geven,” sprak Mr. Röttger.

„Ik zal hem voorlezen, dat zal u voorloopig voldoende zijn. Het is een brief van den beruchten John Raffles aan den inspecteur van politie. Daaruit zult

gij zien, hoe het komt, dat Mr. Baxter tot dusverre den man nog niet heeft gepakt."

„Hoogst interessant! Hoogst interessant!" fluisterde de redacteur.

„Nee!" schreeuwde Raffles, „een schandaal is het! Het grootste schandaal der geheele wereld. Deze politie-inspecteur is de medeplichtige van den grooten onbekende. Hij speelt met hem onder één hoedje, dat staat zwart op wit in dezen brief."

Deze openbaring werkte zoo electriseerend op Mr. Röttger, hoewel deze aan sterke staaltjes gewend was, dat hij den vermeenden Marholm met open mond aanstaarde.

„Maar dat is niet te gelooven," mompelde hij.

„Wees zoo vriendelijk, mij den brief voor te lezen."

Hij zag het fijne glimlachje niet, dat bij die woorden om den mond van Raffles speelde.

Deze las:

Mijn waarde Baxter!

Ik heb gisteren den ouden Simpson, den diamant-handelaar, van wien gij mij mededeeldet, dat hij allerlei vuile zaken doet, opgezocht en hem drieduizend pond sterling armer gemaakt.

Hierbij zend ik u een cheque van 1500 pond, de helft van den buit.

Hedenavond ben ik in het Piccadilly Restaurant onder de bekende vermomming. Vraag den oberkellner naar Mr. Thonet.

Wij zullen een paar flesschen champagne op het welslagen drinken.

Met vriendelijke groeten

JOHN C. RAFFLES."

De kleine journalist snakte een oogenblik naar adem.

Dat was meer dan hij had verwacht.

Van zijn stoel opspringend, riep hij uit:

„Geef mij dien brief!"

„Het spijt mij," sprak Raffles, „dit schrijven zal ik zelf behouden. Maar indien gij het wenscht, ben ik bereid, het bij een notaris te deponeren, voor het geval, dat men u een proces zou aandoen."

„Gij hebt gelijk," antwoordde Röttger, „dat is de juiste manier. Gij moet bedenken, welke gevolgen het zou kunnen hebben, als ik er een artikel over schrijf.

Het is enorm — Raffles als compagnon van den politie-inspecteur Baxter!"

„O," lachte de pseudo Marholm, „ik kan u nog

veel mooiere dingen vertellen. Verscheiden geheime opiumholen in Londen, kroeghouders zonder vergunning, een dievenbende in Eastend, geheime speelhuizen, om kort te gaan, ik kan u een lijst van ongeveer 80 personen verschaffen, welke allen den inspecteur van politie vast salarieeren."

„Gij zijt gek," sprak Röttger. „Als ik in uw plaats was, dan had ik reeds langen tijd geld geslagen uit de omstandigheid, dat gij dat alles weet en op die wijze mijn schaapjes op het droge gebracht."

„Bravo!" riep Raffles uit, „gij begrijpt mij, het doet mij genoegen, dat ik mij tot u heb gewend.

Ik wil, als ambtenaar, niet zelf in het openbaar tegen mijn chef optreden.

Maar gij, een vreemdeling, een journalist, de redacteur van de beroemde Alarmkreet, gij kunt hem de duimschroeven aanleggen en tot hem zeggen:

„Of gij betaalt ons een flinke afkoopsom, of —" Raffles maakte een beweging, alsof hij iemand de keel afsneed.

„Fameus! Uitstekend!" riep de redacteur en wreef zich opnieuw in de handen, „dat is een prachtige zaak.

Hoe hoog is het tegoed, dat die heer op de Bank heeft?"

„Voor zoover ik weet, bedraagt het 15,000 pond sterling."

„De man zal wel meer bezitten. Bedenk eens, wat dergelijke zaken voor een winst opleveren! Reeds alleen zijn relatie met Raffles!"

„Zeker, zeker," lachte de groote onbekende, „dat alleen moet den inspecteur dit jaar minstens een kwart millioen hebben opgebracht."

„Veel meer," antwoordde Mr. Röttger, „de man heeft meer gestolen dan een half millioen. Wat een prachtige zaak! Op deze wijze kunnen wij indirect de winst deelen, die Raffles behaalt."

„Dat wil ik juist," riep Lord Lister uit, „en nu laat ik het aan u over, om de zaak te regelen."

De kleine journalist stond op en sprak:

„Laat ons dadelijk naar een notaris gaan, een afschrift maken van den brief en het origineel daar deponeren. Maar gij kent den inspecteur van politie toch wel nauwkeurig?"

„Zeer zeker," antwoordde Raffles, „ik werk reeds verscheiden jaren met hem."

„Alright," sprak de redacteur, „is hij buitengewoon dapper?"

„Volstrekt niet," klonk het uit den mond van Raffles.

„Gij denkt dus,” vervolgde de redacteur, „dat een brief reeds voldoende zou zijn om hem te doen betalen?”

„Hij betaalt,” lachte Raffles.

„Hoeveel denkt gij, dat wij kunnen vorderen?”

John Raffles haalde de schouders op.

„Ik denk, dat wij voorloopig drieduizend pond sterling kunnen vragen, later meer! Zijn geldbronnen zijn onuitputtelijk, zoolang hij samenwerkt met John Raffles.”

„Gij hebt gelijk!” stemde de groote onbekende

lachend toe, „wanneer Raffles niet sterft, kunt gij jaren lang alleen van hem leven op een vorstelijke manier!”

Met een duivelschen glimlach wreef de redacteur der Alarmkreet zich opnieuw de magere handen, daarop nam hij zijn viezen hoed op en sprak:

„Ga nu met mij mee naar een notaris. Ik zal al het verdere in orde maken!”

Toen Raffles de trap afgang, sprak hij tot zichzelf:

„Ziezoo, de val is dicht! Een van de heeren heb ik, de andere zal wel volgen!”

TWEEDE HOOFDSTUK.

IN SCOTLAND YARD.

Detective Marholm, de secretaris en rechterhand van inspecteur Baxter, had zich, zooals reeds herhaaldelijk was geschied, over zijn chef geërgerd.

Zijn chef, die zeer accuraat was, had hem een standje gegeven, omdat Marholm bij het schrijven van de processen-verbaal geen zorg had gedragen voor het vrij laten van een tweevingers breeden witten rand. Hij had de vellen papier geheel beschreven en zodoende den noodigen eerbied uit het oog verloren.

„Het is om je dood te ergeren,” bulderde Marholm, „alsof het niet precies hetzelfde is, of een rechter een volgeschreven blad krijgt dan wel een met witten rand. Het komt immers op hetzelfde neer, de hoofdzaak is dat, wat er op geschreven staat.

Al die beuzelarijen hangen mij eigenlijk de keel uit!”

Verontwaardigd kauwde hij op zijn pennehouder en deed zijn best om nu aan den voorgeschreven witten rand te denken.

En dat was, hoe belachelijk het ook moge schijnen, niet zoo gemakkelijk.

Zoodra Marholm aan het eind van een regel kwam, bevatte het woord, dat hij juist schreef, eenige letters meer of hij was midden in een lettergreep en met den besten wil van de wereld wist hij niet, waar hij met die overtollige letters zou blijven, om een witten kant vrij te laten.

„Mooi,” mompelde hij tot zichzelf, „verder dan tot hier mag ik niet komen, afkortten gaat niet, dus ik laat de rest van de letters eenvoudig weg.

Laat anderen zich gek praktiseeren; als zij zoo op die tweevingers breeden rand gesteld zijn, moeten zij ook maar trachten te begrijpen wat hier staat. Mij laat het verder koud.”

Zonder er verder over na te denken, schreef hij maar door en zoodra hij den blanco rand genaderd was, eindigde hij het woord, dat hij bezig was te

schrijven, al mankeerden er ook nog tien letters aan.

Toen het koffieuurtje was genaderd, haalde hij zijn eenvoudige boterhammen te voorschijn en begon te eten, terwijl de inspecteur zich uit een naburige restauratie een warme lunch liet komen.

„Wacht,” dacht de vloot, zooals Marholm door zijn collega's werd genoemd, „ik zal je je biefstuk met een flinke dosis Raffles kruiden. Dan zal ze je zoo zwaar in den maag liggen, dat je ze even moeilijk kunt verdragen dan je den grooten onbekenden doct.”

De inspecteur van politie vermoedde niets van de booze plannen van zijn secretaris en toen deze het laatste hapje van zijn boterham had gegeten, terwijl Baxter aan zijn biefstuk begon, sprak hij:

„Het is toch eigenlijk onbegrijpelijk, dat wij gedurende de laatste weken niets van Raffles hebben gehoord!”

Een woedende blik van den inspecteur trof Marholm.

Deze deed, alsof hij dit niet bemerkte en vervolgde:

„Waarschijnlijk zet hij een nieuw meesterstuk in elkaar, dat ons heele bureau eerstdaags op den kop zet.

Een geniale kerel die Raffles!”

Een kauwend gebrom van den politieinspecteur was het antwoord en deze sprak:

„Gij ziet, Marholm, dat ik eet. Kunt gij met uw gezanik over Raffles niet wachten totdat ik klaar ben? Gij weet immers, dat die naam voldoende is om mij allen eetlust te benemen!”

„Jawel,” knikte de vloot, „dat weet ik.”

„Voor den duivel, Sir!” schreeuwde Baxter, „gij bekennt dus, dat gij mij mijn eten wilt bederven?”

„Ja,” antwoordde de vloot op onverschilligen toon.

De politieinspecteur hijgde naar lucht.

Deze brutaliteit was toch wel wat heel erg.

„Wat bezielt u? Ik zal dit onthouden! Ik zal u aanklagen wegens insubordinatie in den dienst!”

„Wij hebben nu geen dienst,” antwoordde Marholm, „nu eten wij. Op het oogenblik zijn wij alle twee particuliere personen en gij weet, dat ik dan volgens de Engelsche wet mag zeggen wat ik wil. Dat kan mij zelfs de Koning van Engeland niet beletten, want ik ben Engelsch Staatsburger. En voor de rest wreek ik mij een beetje op u. Gij hebt mij met uw tweevingersbreeden witten rand eveneens den eetlust bedorven.”

Inspecteur Baxter zette een gezicht als een onderwijzer van een volksschool, die de kinderen de zondenva van Adam en Eva gaat vertellen.

Vol geleerdheid begon hij:

„Het is een voorschrift van den Lord Major van Londen, dat elk officieel stuk een tweevingers breeden witten rand aan de rechterzijde moet hebben. Deze wet stamt uit het jaar 1680 en is tot dusverre steeds gerespecteerd. Gij hebt niet het recht, gij, detective Marholm, om deze oude wet op anarchistische wijze met voeten te trappen.

Maar het vervloekte moderne socialisme schijnt zich ook in uw hersens te hebben genesteld, gij wenscht u niet meer te storen aan dergelijke oude voorschriften.

Ik merk ook uit uw gedrag jegens mijn persoon, dat gij allen eerbied, dien gij mij als uw chef verschuldigd zijt, opzettelijk uit het oog verliest.”

Marholm glimlachte ironisch.

„Heer inspecteur,” antwoordde hij op denzelfden zalvenden toon, dien Baxter had aangeslagen, „het komt niet in mij op, mij te vergrijpen aan de eeuwenoude wetten van ons koninkrijk en ik zie in, dat ik een afschuwelijk mensch ben, om den rand van twee vingers breed te willen weglaten.

Voortaan zal ik dergelijke abnormale afwijkingen niet meer hebben, dat beloof ik u. Gij zult u nooit meer behoeven te beklagen, dat ik u beleedig.

Maar dit alles verandert niets aan het feit, dat Raffles sinds vier weken niets van zich heeft laten hooren, dat Raffles — — —”

„Houd op, houd op!” schreeuwde de inspecteur van politie, „ik wil ni s meer hooren! Ik wil er niets meer van weten! De duivel moge Raffles halen.

Ik wensch nu mijn biefstuk rustig op te eten en daarvoor heb ik noch u, noch Raffles noodig, die 'auw ik liever zelf.”

Marholm, die zag, dat hij zich voldoende gewroken had, stak zijn neus weer in de papieren en zweeg.

Nadat hij een poosje geschreven had, sprak hij op halffluiden toon, zoodat Baxter het moest hooren:

„De onbekende misdadiger is tot dusverre nog niet door Scotland Yard ontdekt.”

Baxter keek van terzijde naar hem.

„Wat mompelt gij daar?”

„O, mompelde ik iets!” vroeg de vlooi. „Ik meende dat ik schreef en wel iets, waarvan ik 's nachts in mijn slaap droom.

Ik zou willen voorstellen, om die woorden te laten hectografeeren, dat zou mij veel tijd besparen, daar ik hem geregeld elken dag aan den Lord Major moet schrijven.”

„Welken zin?” vroeg Baxter, hoewel hij wist wat Marholm bedoelde.

„De onbekende misdadiger is ondanks de ijverigste nasporing van den politieinspecteur Baxter en diens detectives tot op heden nog niet ontdekt.”

„Laat mijn naam er buiten,” schreeuwde Baxter en zijn gelaat werd purperrood.

„Waarom,” meesmulde de vlooi, „dacht gij, dat de Lord Mayor niet weet, dat gij de inspecteur van politie van Scotland Yard zijt?”

„Dat wel,” bromde Baxter, „maar het is niet noodig, dat het neergeschreven wordt.”

„Och, kom,” sprak Marholm, „geneert gij u? Zal ik u eens wat zeggen? Op den dag, waarop ik eindelijk zal moeten schrijven, dat wij den grooten onbekende in handen hebben, neem ik een pen van vijf karaats goud, gouden inkt en dan laat ik het stuk in een lijst zetten.”

„Gij schijnt vandaag bijzonder geestig te zijn,” sprak Baxter. „Wij hebben in den loop der laatste maand 380 personen gevangen genomen.”

„Dat is waar!” klonk het op spottenden toon uit Marholm's mond.

„Nu dan!”

„Ja, dat is waar,” herhaalde de vlooi, „maar dat waren bekende misdadigers. Ik zeg maar: De onbekende misdadigers, de groote onbekenden, zooals bijvoorbeeld Raffles — — —”

Baxter schoof onrustig op zijn stoel heen en weer en voelde zich niets op zijn gemak.

„Kijk eens,” vervolgde de vlooi, „daar hebben wij dien schurk, die in Eastend een dozijn vrouwen een messteek heeft gegeven, wij hebben inbrekers-moordenaars, wier misdaden ten hemel schreien en waarvoor onze galgen bestemd zijn — maar de kroon op alles wordt ten slotte toch gezet door den wereldberoemden

grooten onbekende, onzen langgezochten vriend Raffles — —"

Bom!

Een vuistslag van Baxter kwam donderend op de schrijftafel neer, zoodat de inkt omhoog spatte.

„Houd op, vervloekte kerel, houd uw mond! Gij schijnt uw best te doen om verslaggever te worden. Ik zal u laten verplaatsen."

„Hoe eer hoe liever," zuchtte de vlooi, „dat is mijn vurigste wensch.

De duivel moge den onderwijzer halen, die mij heeft leeren schrijven. Aan hem heb ik dit ellendige baantje van secretaris te danken.

En dat ik geen detective kan zijn, is uw schuld. Maar ik heb mijzelf plechtig beloofd, alles in het werk te stellen om hier vandaan te komen en weer in de buitenlucht te werken.

Ik ken helaas onder mijn collega's geen enkelen, die behalve zijn naam en een rapport vol fouten, in staat zou zijn om een acte leesbaar en duidelijk op papier te brengen.

„Maar dit zeg ik u: Zoodra ik een Ier of voor mijn part een Schot vind, die in staat is om een Engelschen zin zonder fouten te schrijven, dan komt hij zoo stellig en zeker hier in mijn plaats, als twee maal twee vier is.

Als gij mij met verplaatsing dreigt, dan doet gij mij het grootst mogelijk genoegen.

Ik smEEK elken avond den hemel, dat hij u uw plan mag laten volvoeren om mij de deur uit te gooien. De pers maakt ons elk oogenblik belachelijk. Want omdat ik uw rechterhand ben, ben ik er mede verantwoordelijk voor, dat Raffles —"

„Kerel, zwijg!" bulderde Baxter met een nieuwen vuistslag.

Op dit oogenblik werd er aan de deur geklopt.

Met een zucht van verlichting riep Baxter:

„Binnen!"

De dienstdoende beambte, die bezoekers aan moest dienen, trad binnen, bleef in eerbiedige houding bij de deur staan en meldde:

„Twee heeren, een zekere Mr. Kroyzer en een Mr. Röttger wenschen u te spreken.

„Laat de heeren binnenkomen," sprak Baxter, nam aan zijn schrijftafel plaats en deed, alsof hij druk bezig was. Hij doopte de pen in en zette zijn naam onder de opgestapelde acten en papieren.

Terwijl Baxter onder het eerste stuk met stijfschrift zijn naam plaatste, kwamen de heeren vertegenwoordigers van de Alarmkreet de kamer binnen.

Baxter keek de heeren met scherp blik aan.

„Pardon, heer inspecteur," sprak de redacteur der courant, terwijl hij langzaam Baxter naderde, „wij hebben een zeer kiesche aangelegenheid met u te bespreken."

„Ik ben tot uw dienst," antwoordde Baxter, „als gij mij maar wilt zeggen, wat gij wenscht. Maar weest kort, want mijn tijd is beperkt."

„Dat mocht zoo zijn!" dacht Marholm. „Hij moet zijn biefstuk verteren."

„Wij zouden u gaarne onder vier oogen spreken, heer inspecteur," sprak Mr. Röttger, „wat wij u hebben te zeggen betreft u persoonlijk."

Baxter werd onrustig.

Deze woorden maakten hem zenuwachtig. Wat wilde deze man van hem?

Het was alsof de vreemde bezoeker zijn superieur was, die hem ter verantwoording kwam roepen.

„Het spijt mij," antwoordde hij schouderophalend, „mijn persoonlijke aangelegenheden kan ik hier gedurende mijn dienstdienst niet behandelen. Dan moet gij mij in mijn woning bezoeken.

Met wien heb ik de eer?"

De kleine redacteur stak de borst vooruit als een haan op een mesthoop en kraaide:

„Mijn naam is Röttger. Ik ben de redacteur van de Alarmkreet."

Als antwoord weerklonk een luide kuch van Marholm en dat klonk zoo spottend, dat de kleine, magere redacteur den detective woedend aankeek en hem met een minachtenden blik opnam.

Baxter daarentegen kreeg, toen hij vernam wie Röttger was, een panischen schrik.

Zijn particuliere leven was ten gevolge van de vele Don Juan-streken, die hij steeds uithaalde, niet vrij van smet of blaam, zoodat hij vroeg of laat een schandaal vreesde.

Ongetwijfeld betrof het bezoek van deze gevaarlijke heeren zijn galante avonturen.

„Laat mij eenige oogenblikken met de heeren alleen," sprak hij tot Marholm.

De vlooi kon niet snel genoeg de kamer verlaten.

Hij was altijd blij van zijn bundels acten weg te komen.

Toen hij in de voorkamer was, stopte hij op zijn gemak een pijpje, stak dat aan en daar hij er belang in stelde om te weten, wat de beide journalisten bij zijn chef kwamen doen, luisterde hij met zijn oor tegen een

dunne plek, waarop hij, om ze gemakkelijk terug te kunnen vinden, een kruisje had geteekend.

Dichtbij hem bevond zich het kijkgaatje, bedekt door een metalen klepje, dat hem in staat stelde om in de kamer te kunnen kijken. Baxter had deze spionageopening laten aanbrengen, om Marholm bij den arbeid ongezien te kunnen gadeslaan.

Hij dacht er niet aan, dat zijn beambten het wederkeerig tegenover hem zelf konden gebruiken.

Duidelijk hoorde Marholm het volgende gesprek:

„Gij weet,” sprak Mr. Röttger, „dat ik redacteur ben van de Alarmkreet, de onpartijdige, bekende courant, die strijdt voor recht en waarheid.

Het is het doel van ons blad om alle mistoestanden, die wij ontdekken, zonder aanzien des persoons, aan de openbaarheid prijs te geven, ten einde ze te verbeteren.

Wij zijn strijders voor recht en billijkheid, wij wenschen de modderpoelen der moderne maatschappij met harde bezems te reinigen, wij strijden tegen al het onrechtvaardige, dat om ons heen geschiedt!”

„Mooi,” antwoordde Baxter, „dat heb ik begrepen, maar nu zou ik wel eens willen weten, wat gij van mij wenscht. Ik was in het geheel niet nieuwsgierig naar een lofzang op uw courant.”

„Hoe?” piepte de kleine redacteur, „denkt gij soms, dat ik zonder doel tegen u sta te redeneeren? Mijnheer, mijn woorden zijn voor mij de tolken van mijn gedachten.

Elke letter is goed doordacht, er is geen overbodig woord bij, kortom, ik herhaal u, dat ik strijd voor recht en waarheid!”

„Een kolossale kerel!” mompelde de vloer aan de andere zijde van de deur, „de vingers jeuken mij om hem eens flink op een zeker lichaamsdeel te ranselen.

Hij ziet eruit als iemand, die aan de galg is ontsnapt en hij spreekt als een officier van het heilsleger. Een nette jongen!”

„Laat mij ook eens even aan het woord,” sprak nu de mooie Guido terwijl hij zijn zakdoek te voorschijn haalde en zich op kokette wijze frissche lucht toe-wuifde.

De tabaksrook scheen hem te hinderen. Hij was in dit opzicht zeer fijngevoelig.

„Wij hebben gisteren,” zoo begon hij, „een opzienwekkende mededeeling gekregen. Het betreft Raffles.”

„Oef!” zuchtte de inspecteur van politie, zijn bezoekers aankijkend, alsof hij hen de deur uit wilde gooien.

Raffles scheen vandaag onophoudelijk zijn nachtmerrie te moeten zijn.

„Waar is Raffles?” vroeg Baxter eindelijk. „Hebt gij hem ontdekt?”

De redacteur en de mooie Guido zetten een gezicht als een Engelsche Lady, wanneer iemand in haar nabijheid sterk naar alcohol riekt.

„Neen,” sprak de mooie Guido, „het ontdekken van Raffles kunnen wij gerust aan u overlaten.

Wij zijn geen detectives, wij zijn courantenmensen!

Maar wij hebben een andere ontdekking gedaan, die u en het publiek zeker sterk zullen interesseeren.”

„En dat is?”

De mooie Guido wachtte even, zooals een krokodil doet, die zijn slachtoffer reeds in den muil heeft en het in het volgend oogenblik naar binnen wil slikken.

Een duivelsche grijns misvormde zijn gelaat, hij haalde zijn monocle uit zijn vestzakje te voorschijn, beademde dat, poetste het op aan zijn linkermouw en klemde het daarop in zijn oog.

Hij keek den politie-inspecteur scherp aan in de houding van Lord Chamberlain en sprak:

„Hebt gij inderdaad geen vermoeden, welke ontdekking wij in het algemeen belang hebben gedaan?”

„Sir!” stoof Baxter op, „ik ben niet van plan, mij raadsels door u te laten opgeven. Vertel mij duidelijk, wat gij van mij wenscht en spreekt niet zoo onbegrijpelijk.”

„Mooi!” kraaide de magere redacteur, „dan zal ik het u vertellen.

Wij hebben een brief ontvangen en in ons bezit gekregen, die aan u is geschreven door Raffles.”

Baxter zette verbaasde oogen op.

Hij ontving meermalen brieven van Raffles en aangenaam waren ze hem nooit.

Hij had ze allemaal genummerd in een lade van zijn schrijftafel weggesloten en kon niet begrijpen, hoe een dezer brieven in handen van die twee heeren geraakt kon zijn.

Als dat werkelijk het geval was, dan was het zeer onaangenaam voor hem.

Hij dacht even na en kwam tot het resultaat, dat het in elk geval goed voor hem zou zijn, het met het tweetal op een accoordje te gooien want wanneer een dezer brieven werd gepubliceerd, zou geheel Londen zich ten zijnen koste amuseeren en de spotbladen opnieuw werk krijgen.

Hij haatte deze tijdschriften, die, dank zij Raffles,

reeds maandenlang den spot dreven met den inspecteur van Scotland Yard.

Raffles had hem op die manier zoo populair gemaakt, alsof hij de koning in eigen persoon ware.

Hij trok de la van zijn schrijftafel open, om er zich voor alles van te overtuigen, of alle brieven van Raffles nog in zijn bezit waren.

Mr. Röttger, die de bewegingen van Baxter volgde, zag dadelijk, wat deze van plan was.

Hij lachte hoonend en sprak:

„Gij zult tevergeefs naar den brief zoeken, die in onze handen is. Het schrijven is toevallig niet aan zijn adres gekomen, door iemand, die u niet genegen is, onderschept en bij ons gebracht.”

Baxter vroeg op zenuwachtigen toon:

„Is dat een feit? Men heeft den brief onderschept? Duivels — zou detective Marholm —”

Bij het hooren van dezen naam trapte de redacteur den mooien Guido op de teenen.

De zaak was in orde.

Hij had nu vasten grond onder de voeten.

Tot nu toe was hij er nog niet geheel zeker van geweest, of de beambte inderdaad in staat was, zich brieven, geadresseerd aan den politie-inspecteur, toe te eigenen.

Nu hoorde hij het van Baxter zelf, dat dit wel mogelijk was.

Hij besloot nu, geen medelijden te hebben en eischen te gaan stellen.

„Ja, mijn waarde heer inspecteur, daarom sprak ik zooeven over recht en waarheid.

De brief behelsde zeer compromitteerende dingen voor u en gij hebt het alleen te danken aan onze fatsoenlijke manier van handelen, dat wij u komen opzoeken en den inhoud van den brief niet eenvoudig openbaar maken.

Uit uw verhouding tot Raffles, die wij tot in de kleinste bijzonderheden kennen, ik herhaal het —” hij drukte den klemtoon op elken lettergreep — „tot in de kleinste bijzonderheden! zult gij kunnen besluiten, hoeveel een dergelijke wetenschap ons waard is?!

Dat kost u minstens, als wij den brief publiceeren, uw betrekking.”

Nu brak het angstzweet den inspecteur uit.

De kleine redacteur wreef zich innig voldaan de handen.

De visch zat aan den hengel.

Hij wist niet, dat achter de coulissen Raffles stond, die hen alle drie als marionetten aan een touwtje hield.

„Is de brief werkelijk zoo compromitteerend?” vroeg Baxter en hij dacht aan den dag, waarop Raffles hem door middel van Charly Brand zijn portefeuille had ontstolen en zodoende inzage had verkregen in zijn Don Juan-avonturen.

„Kan ik den brief inzien?”

„Neen mijnheer,” antwoordde de kleine redacteur, „wij hebben het schrijven gedeponereerd bij een notaris voor geval van een proces. Het moet u voldoende zijn, als ik u zeg, dat de openbaarmaking van dezen brief u voor eeuwig zou ruïneeren.”

Baxter zuchtte en hield zijn hoofd met beide handen vast.

„Ik word krankzinnig! Ik word gek! — Die Raffles rooft mij mijn verstand!” kermde hij.

„Dat is niet noodig,” sprak Mr. Röttger, „ik neem aan, dat gij verstandig genoeg zijt om niet gek te worden, maar om liever met ons te overleggen, hoe gij uw eigen ondergang kunt voorkomen.”

Met onzekeren blik keek Baxter den spreker aan.

Plotseling kwam het vermoeden in hem op, dat hij zich met geld uit deze netelige zaak kon redden.

„Ik ben bereid,” sprak hij, „indien uwe eischen eenigszins aannemelijk zijn, zal ik er mij aan onderwerpen.”

„Dat dacht ik wel,” antwoordde Röttger, „wij zullen het wel eens worden.

Denk eens na over het bedrag, dat u hoog genoeg voorkomt, om ons de schade te vergoeden, die wij lijden door het niet openbaar maken van een dergelijk schrijven.”

„Schade?” vroeg Baxter, „in hoeverre schade?”

Nu mengde de mooie Guido zich weer in het gesprek.

„Dat kan ik u precies voorrekenen. Denk eens aan een artikel, dat het opschrift droeg: „Onthullingen omtrent Raffles en inspecteur Baxter —” wij zouden er in Londen minstens een millioen exemplaren van verkoopen.”

Baxter hijgde als een visch, die uit het water wordt gehaald.

„Gij — gij — meent, dat ik een millioen exemplaren zou moeten betalen?”

„Niet alleen dat,” antwoordde de mooie Guido met een onverschillig glimlachje, „het materiaal, dat wij hebben verkregen, is niet alleen genoeg voor één nummer, maar voor minstens tien.

Dat maakt dus, zuinig berekend, een oplage, van

week tot week stijgend met 25 procent, van ongeveer 20 miljoen exemplaren."

Alles draaide voor Baxters oogen in het ron-

Getallen van eindelooze lengte dwarrelden voor zijn oogen.

Hij zag in, dat zijn beide bezoekers hem het bloed uit de aderen wilden zuigen.

Tevergeefs dacht hij na, hoe hij een uitweg zou kunnen vinden.

Zijn kwaad geweten, in zake de Don Juan-avonturen hield hem er van terug, de beide kerels op straat te gooien. Hij was inderdaad bang voor zijn naam en betrekking.

„Bedenk bovendien," sprak de mooie Guido, „dat de artikelen zeer veel opzien zouden verwekken en u uw betrekking waarschijnlijk kosten.

Gij zijt nu een persoon van aanzien en kunt gemakkelijk nog twintig jaar dienst doen. Reken eens na, welk een verlies het voor u zou zijn, als gij de verdere jaren van uw leven uw salaris als inspecteur van politie der stad Londen niet meer zoudt ontvangen."

Baxter begreep, dat de mooie Guido gelijk

Hij verzamelde al zijn kracht en antwoordde:

„Laat mij tot morgen tijd. Ik kan hieromtrent niet zoo snel een besluit nemen."

„Goed," antwoordde de kleine redacteur, „wij zullen dan terugkomen, gij kunt intusschen nadenken of gij onze voorwaarden inwilligt.

Waar zullen wij elkaar ontmoeten?"

Na eenig nadenken antwoordde Baxter:

„In hotel Granmercy."

Mr. Röttger knikte en de bezoekers gingen heen.

Baxter zonk met een zucht van verlichting in den stoel bij zijn schrijftafel en wenschte vurig, geen inspecteur van Scotland Yard te zijn.

Intusschen kwam Marholm binnen en, terwijl hij het parfum uit den zakdoek van den mooien Guido op-
snoof, sprak hij:

„Ik geloof, dat het heel goed zou zijn, als wij hier eens een beetje frissche lucht binnenlieten. Het ruikt hier, alsof men in een chambre séparée kwam. Damesbezoek gehad?"

„Neen," zuchtte Baxter met een blik vol angst naar de deur. „Kent gij de beide heeren, die mij zooeven bezochten?"

„Natuurlijk," glimlachte de vlooi, „de een, die kleine, magere, moest eigenlijk, voordat men hem ontvangt, flink ingespoten worden met insectenpoeder, men moet anders bang zijn —" hij maakte een krab-

bende beweging — „iets over te erven van zijn bezoekers.

Bovendien zou het voor allebei goed zijn, als men ze aan een flinken hennepstrop ophing!"

„Is de kerel gevaarlijk?" vroeg Baxter.

„Gevaarlijk?" herhaalde de vlooi. „Zulk een afperser is veel gevaarlijker dan Jack, de moordenaar. Die doodt zijn slachtoffers door een enkelen steek. Maar deze schurk kwelt hen weken- en maandenlang, voordat hij ze zoodanig tot wanhoop brengt, dat zij de nand aan zichzelf slaan.

Hij is een der gevaarlijkste sujetten, die hier in Londen rondloopen. Hij heeft moorden op zijn geweten en toch staat hij buiten het bereik van eenigen aard-schen rechter.

Jammer. Ik ken maar één mensch, die hem zou kunnen straffen — Raffles!"

„Gij hebt gelijk," knikte Baxter.

De naam Raffles, dien hij anders niet wilde hooren, klonk hem op dit oogenblik als hemelsche muziek.

„Zeg eens, Marholm, zou het niet mogelijk zijn — natuurlijk mag niemand, behalve wij het weten — dat gij u met Raffles in verbinding stelt en hem het een en ander omtrent deze schurken mededeelt?"

Een verbaasd glimlachje vloog over de trekken van Marholm.

Het was geen slecht idee — politie-inspecteur Baxter en hij medeplichtigen van Raffles!!!

Drommels — dat was een prachtige geschiedenis!

„Jawel," antwoordde hij, „dat kan ik wel doen. Dat wil zeggen, gij moet mij zwart op wit geven, dat gij als gij dezen keer Raffles weer niet in handen krijgt, mij niet gevangen neemt. Daarvoor bedank ik!"

„Ik verzeker u," sprak Baxter, „dat gij mij een on-schatbaren dienst bewijst, als gij er voor zorgt, dat Raffles deze beide sujetten van de Alarmkreet op het spoor komt en ze onschadelijk maakt."

„Nu, nu," lachte de vlooi, „gij weet immers wel, dat Raffles niemand vermoordt! Maar gij schijnt tamelijk gebeten te zijn op dat tweetal. De opdracht, die gij mij geeft, is bijna een bevel aan Raffles om het stel schurken in de Theems te gooien met een kanon uit den Tower aan hun voeten als ballast.

Wat wenschten de beide heeren van u?"

Baxter aarzelde eenige oogenblikken of hij Marholm de waarheid zou zeggen.

Hij besloot het te doen en sprak:

„De kerels beweren, dat zij een brief in hun bezit hebben, dien Raffles aan mij heeft geschreven. Als zij

hem publiceerden, zou mij dat mijn betrekking kosten!"

„Dat kan ik niet gelooven," antwoordde Marholm hoofdschuddend, „Raffles is immers uw intieme vriend. Hij doet alles behalve u in uw betrekking te benadeelen. Een beter inspecteur van politie dan gij zijt, zou hij moeilijk kunnen vinden — dat weet gij zelf het best."

Baxter hoorde nauwelijks, wat Marholm zei en mompelde:

„Ja, ja, gij hebt gelijk!"

„Een hartelijk lachen van de vloer weerklonk, waarvan de inspecteur de reden niet begreep.

„Dat doet mij genoegen," riep Marholm uit, „dat gij dat inziet!"

„Ja, ja," herhaalde de inspecteur, „ik zie alles in, maar de hoofdzaak voor mij is, dat gij zoo spoedig mogelijk Raffles op het spoor brengt van die twee, liefst nog vandaag."

„Dat zal ik wel in orde brengen," antwoordde Marholm, „dan verzoek ik u onmiddellijk om verlof."

„Weet gij dan, waar Raffles zich ophoudt?"

„Natuurlijk weet ik dat. Maar daar ik nu geen dienstdoende detective ben, doch eenvoudig uw secretaris, gaat mij dat verder niets aan. Dat is geheel en al mijn particuliere zaak."

„Gij zijt een eigen aardig mensch," vond de inspecteur hoofdschuddend, „vijfduizend pond sterling zijn uitgelooft voor dengeen, die hem te pakken kan krijgen!"

„Weet gij," lachte Marholm, „voor vijfduizend pond sterling kan ik mij niet zooveel plezier koopen als Raffles mij dagelijks bereidt — al was het ook tien-duizend pond sterling, dan nog zou ik graag afstand doen van het geld, als Raffles mij belooft, voorloopig nog niet op zijn lauweren te gaan rusten.

Kan ik nu gaan?"

„Luister eens, mijn beste Marholm. Bij deze aangelegenheid staat ook uw eigen eer op het spel, want indien hier werkelijk een brief verduisterd is, dan zoudt gij de schuldige zijn. Indirect maken die twee menschen u zelfs verdacht."

„Ik zal gehakt van hen maken voor hun onbeschaamdheid," bromde Marholm. „Wees nu maar onbezorgd, binnen een paar uur zal ik uw wensch hebben uitgevoerd."

Raffles zal zich wel met die twee schurken belasten. Hij doet het wel uit eigenbelang, om u a's politieinspecteur te behouden."

Marholm maakte zich gereed om te gaan en Baxter keek zijn secretaris na met gewaarwordingen van verschillende aard.

Marholm echter mompelde:

„Een gekke zaak! Anders kan ik Baxter het lekkerste maal bederven door den naam van Raffles te noemen en nu is Raffles op eens de persoon geworden, dien hij noodig heeft.

Een eigenaardige wereld!" —

DERDE HOOFDSTUK.

DE MOEDERMOORDENAAR.

De mooie Guido en mr. Röttger begaven zich, nadat zij den inspecteur van politie hadden verlaten, naar de woning van den vermeenden detective Marholm.

„De zaak is gewonnen,” riep de kleine redacteur tot Raffles, toen hij bij hem in de kamer trad. „Tot morgenmiddag denkt de politie-inspecteur er over na, wat hij ons denkt te betalen.”

„Dat is prachtig!” antwoordde de groote onbekende lachend. Hij had gedacht, dat Baxter het geval zou omdraaien en zoowel den eigenaar als den redacteur der Alarmkreet gevangen zou nemen.

En in plaats daarvan — —

Raffles dacht na.

De zaak was anders geloopt dan hij gedacht had.

Hij kon niet begrijpen om welke reden Baxter zich bereid had verklaard, den beiden bedriegers geld te betalen. Misschien wilde de inspecteur op deze wijze tijd winnen, om ze den volgenden dag des te zekerder in handen te hebben.

„Ik heb een mooi zaakje,” sprak Raffles na eenig stilzwijgen.

„Onlangs is een beschuldiging ingekomen van een bediende jegens zijn heer, een zekeren Lord Melbourne. Dit stuk werd door den politie-inspecteur ter zijde gelegd, omdat — —”

Raffles maakte de beweging van geld tellen.

„Is die Lord Melbourne rijk?” vroeg de kleine redacteur.

„Zeer rijk,” antwoordde Raffles. „Die betaalt u gemakkelijk zooveel, dat gij het niet weg kunt dragen.”

„De oogen der beide journalisten glinsterden vol hebzucht.

„Wat heeft hij uitgehaald?” informeerde de kleine magere.

„Een gekke geschiedenis,” vertelde Raffles. „De bediende beweerde zeker te weten, dat de Lord zijn stiefmoeder had vergiftigd, die de erfgename was van het vaderlijke vermogen, na wier dood hij eerst in het bezit van het geld zou komen.”

Als gij den bediende wenscht te spreken, ben ik gaarne bereid, den man bij u te zenden. Ik ken hem.

Het is mijn vaste overtuiging, dat alles, wat de bediende heeft beweerd, een feit is.”

„Maar gij zijt goud waard!” riep de mooie Guido, die op een stoel had plaats genomen en zijn nagels polijfde.

„Waar woont de Lord?” vroeg de kleine Röttger.

„Regentpark no. 16,” antwoordde Raffles, „ik sprak den bediende vanmorgen; hij deelde mij mede, dat de Lord van plan is, op reis te gaan. Gij moet dus, als gij iets wilt bereiken, snel handelen.”

„Kan ik den bediende spreken?” vroeg de redacteur.

„Dat kan ik u niet zeggen,” sprak de groote onbekende schouderophalend, „Maar Lord Melbourne is, zoover ik weet, altijd van drie tot vijf voor het diner te huis. Gij kunt hem bepaald in dien tijd treffen.

Ga hem eens opzoeken. Ik denk, dat wij reeds hedenavond een paar duizend pond sterling rijker zullen zijn.”

„Ik heb dringend geld noodig,” vertelde de mooie Guido lachend, „ik heb gisteren tamelijk groote verliezen geleden bij het spel in de club.

Laten wij eens zien, wat wij van den man los kunnen krijgen.”

„Maar eerst moeten wij iets eten,” stelde de redacteur voor, „mijn maag broemt bedenkelijk en als ik honger heb, kan ik dergelijk werk niet doen.

Sluit gij u bij ons aan, Mr. Marnolm?”

„Het spijt mij,” antwoordde Raffles, „maar ik durf mij niet met u samen in het publiek vertoonen, dat is te gevaarlijk.”

Op dit oogenblik werd er aan de deur geklopt.

De groote onbekende, die niemand had verwacht, keek verbaasd op en riep:

„Come in!”

De deur ging open en met het gemoedelijke glimlachje, dat hem eigen was, trad de vloot het vertrek binnen.

Nu bevond Marholm zich bij Marnolm.

Een oogenblik schrikte Raffles.

Hij dacht aan een overval van de politie.

Onmiddellijk echter had hij zijn zelfbeheersching herwonnen en, zich tot Mr. Röttger wendend, die den detective had herkend, maar zijn naam niet wist, sprak hij:

„De heeren moeten mij verontschuldigen, ik ben nu verhinderd.”

„Wij zullen u bericht doen toekomen betreffende den Lord,” sprak Mr. Kroyzer en hij verliet met zijn compagnon Raffles.

Toen zij de trap afliepen, waren zij er nog zekerder van, met detective Marholm te doen te hebben, omdat een collega uit het hoofdbureau van politie hem bezocht.

Nauwelijks hadden de beide afpersers de deur gesloten, of de vloer legde zijn wijsvinger op den mond en fluisterde, met een blik op de deur: „Sst!”

Daarop luisterde hij, totdat hun schreden niet meer hoorbaar waren, en zich tot den grooten onbekende wendend, sprak hij:

„Goeden dag, Mr. Raffles.

Ik kom in opdracht van den inspecteur van politie, maar niet om u gevangen te nemen, doch om uw hulp in te roepen tegen de beide sujetten, die zoeven bij waren!”

„Ik houd mij reeds met hen bezig,” antwoordde Raffles, „neem plaats, Mr. Marholm. Als ik u een sigaar of een sigarette mag aanbieden dan als 't u belieft.”

Marholm nam plaats naast de schrijftafel, waaraan de groote onbekende zat en sprak, terwijl hij een sigarette aanstak:

„Tot dusverre heb ik slechts van den rook uwer sigaretten kunnen genieten en dat was het enige, wat gij achterliet, als wij u wilden hebben, gij zelf waart helaas altijd als rook vervlogen.”

Raffles glimlachte vroolijk.

Hij was nu gerustgesteld en begreep, dat Marholm inderdaad slechts voor particuliere zaken bij hem was gekomen.

„Het doet mij genoegen, dat mijn sigarette u smaakt, als het u aangenaam is, dan zal ik ze u voortaan doen toekomen.

Maar vertel mij nu vóór alles, hoe gij den weg naar hier hebt gevonden?”

„Heel eenvoudig,” lachte de vloer, „ik ben achter de twee heeren, die bij u waren, aangelopen.”

„Hoe bedoelt gij dat?”

„Dat is waar,” lachte Marholm, „gij kunt niet weten, dat die beide gentlemen zich een uur geleden bij inspecteur Baxter bevonden en ik hen, toen ik uit het bureau kwam, nog op straat vond en hoorde, hoe Mr. Röttger juist zei:

„Nu gaan wij naar detective Marholm.”

Gij kunt u voorstellen, Mr. Raffles, dat ik er heel veel belang in stelde om te weten, waar de tweede detective Marholm in Londen woonde.

Daarom volgde ik het tweetal, klopte op de deur, en vond u, mijn dubbelganger, Mr. Marholm!”

„Wel,” lachte Raffles, „ik heb de eer, mij aan u voor te stellen. Ik heet tijdelijk Marholm.”

„Groote eer voor mij,” antwoordde zijn bezoeker, „dat gij u zoo voor mijn persoon interesseert. Ik had nooit kunnen denken, waartoe mijn naam al niet moest dienen.

Maar nu wil ik u eerst zeggen, waarvoor ik hier bij u ben. Ik heb een boodschap voor u, die geld waard is!”

Raffles blies den rook van zijn sigarette in mooie ringen omhoog en antwoordde:

„Ik ben zeer nieuwsgierig, het doel van uw komst te vernemen.”

„Uit naam van uw hooggewaardeerden vriend, mijn chef, den inspecteur van politie Baxter van Scotland Yard, moet ik u verzoeken, u bezig te houden met die beide kerels, den redacteur en den eigenaar der Alarmkreet, en deze beide heeren ergens in de Theems te gooien met een kanon uit den Tower aan de voeten om hun te beletten, ooit weer boven te komen.

Zoo ongeveer luidt de opdracht, die inspecteur Baxter mij voor u gaf.”

„Uitstekend,” riep Raffles lachend uit, „dan is alles gegaan, zooals ik het wenschte. Ik was al bang, dat de beide boeven den inspecteur hadden bepraat en dat ik mijn spel tegenover hen had verloren.

Ik houd mij reeds met de kerels bezig.”

„Dat begreep ik dadelijk, toen ik hen beiden bij u ontmoette.

Dus was het bezoek bij den inspecteur slechts een gevolg van hetgeen gij met de schurken voor hebt?”

„Ja,” lachte Raffles, „ik dacht, dat Mr. Baxter hen misschien gevangen zou nemen. Ik heb ze namelijk door middel van een brief op uw chef afgezonden.”

„Klopt!” riep de vloer uit, „dat is de brief, dien ik onderschept moet hebben.”

„Juist,” antwoordde de groote onbekende, „ik moest het geloofwaardig voorstellen, daarom nam ik uw naam aan en stelde mij aan hen voor als secretaris van het hoofdbureau van politie.”

„Maar de spitsboeven hebben mij nu gezien,” sprak Marholm op bedenkelijken toon.

„Kennen zij uw naam?” vroeg Raffles in gespannen aandacht.

„No, Sir!”

„Wel! Dan hebben wij niets te vreezen. De beide heeren weten nog niet, dat gij de werkelijke Marholm zijt en ik de valsche ben.

Kent gij den inhoud van den brief, Mr?”

Marholm schudde het hoofd en sprak:

„Dien ken ik noch inspecteur Baxter. Na het gesprek in de kamer van mijn chef, dat ik afluisterde, zei de kleine Röttger alleen, dat zij een brief van Raffles aan den inspecteur van politie in handen hadden, die hem zoodanig compromitteerde, dat hij zijn betrekking kon verliezen.”

„Verder zei hij niets?”

„No, Sir, verder niets.”

„Fameus,” lachte Raffles, „dan is de inspecteur van politie waarschijnlijk bang, dat ik hen beiden mededeeling heb gedaan over zijn liefdesavonturen. Maar dat is niet waar.

Ik heb hun een brief gegeven, waarin ik hun het bewijs leverde, dat ik, Lord Lister, genaamd Raffles, de groote onbekende, met den inspecteur van politie samen werk en elken buit met hem deel.”

Marholm sloeg zich op de dijen, dat het klapte.

„Prachtig!” riep hij schaterlachend uit. „Als gij dat eens aan Baxter had meegedeeld. Hij zou u zoo zeker als tweemaal twee vier is, in een cel hebben opgesloten en u daarenboven een flink pak slaag laten geven.”

„Ik heb den beiden heeren nog meer verteld. Ik heb hun gezegd, dat Baxter van beruchte huizen, speelhollen en eenige misdadigersbenden elke maand bepaalde bedragen ontvangt en daardoor millionair is geworden.”

„Die arme Baxter,” lachte Marholm, „als hij eens

wist, wat gij hem ten laste legt! Ik denk dat hij werkelijk krankzinnig zou worden.

Maar als die pannelikkers dat, wat gij hun hebt wijsgemaakt, aan den inspecteur hadden verteld, om hem geld af te persen, dan denk ik, dat de duivel in Baxter was gevangen en dat hij aan de beide kerels een ongeluk had begaan.”

„Ik heb nu een beter plan,” sprak Raffles. „Ga nu naar inspecteur Baxter en deel hem mede, wat ik van plan ben en vertel hem ook den inhoud van den brief.

Zeg hem, dat hij zich morgenmiddag den inhoud van den brief door mr. Röttger moet laten vertellen. Dan kan hij hem gemakkelijk wegens afpersing en lasterlijke aantijging gevangen nemen.”

„Een goed idee,” knikte Marholm, „en als gij mij nog een paar van uw cigarettens wilt meegeven, dan ga ik zeer voldaan heen om den inspecteur mee te deelen, dat gij de zaak in handen hebt genomen.”

Hij nam afscheid en verliet Raffles.

Eenige minuten later nam Lord Lister een rijtuig en reed weg.

Onderweg haalde hij in de Albanstraat, waar hij een klein huis van twee verdiepingen bewoonde, Charly Brand af en gaf dezen de volgende inlichtingen:

„Charly, we hebben een uitstekende grap! Jij moet nu mijn bediende voorstellen. Binnen een paar uur zullen de redacteur en de eigenaar van de Alarmkreet mij in mijn oude villa bezoeken en denken, dat zij zich bij een zekeren Lord Melbourn bevinden.

Dat ben ik.

Ik zal mij zoodanig vermommen, dat zij mij onmogelijk herkennen.

Ik denk, dat ik een grap met die kerels zal uithalen, zooals ik nog zelden heb beleefd.”

In de villa werd Charly Brand in de kleedkamer, waar zich ontelbare kostuums, pruiken en baarden bevonden, in een kamerdienaar veranderd, terwijl hij zelf zijn gelaat totaal onkenbaar maakte.

Daarop opende hij de ramen in zijn studeerkamer en wachtte op de dingen, die komen zouden.

Uit zijn sportartikelen zocht hij een goede rijzweep uit, zooals men die op de vossenjacht gebruikt.

Die legde hij blijkbaar achteloos op den schoorsteenrand, maar zoodanig onder zijn bereik, dat hij slechts zijn hand behoefde uit te strekken om haar op te nemen.

VIERDE HOOFDSTUK.

EEN HEILZAME LES.

Het was kort na het diner, toen Charly Brand, die er als een deftige, oude kamerdienaar uitzag, bij Raffles, alias Lord Melbourne, twee heeren aanmeldde, die hem wenschten te spreken.

„Mijn naam is Röttger,” zoo stelde de redacteur zich voor, „ik ben de leider van de Alarmkreet.

Ik strijd voor recht, vrijheid en waarheid. Ik offer mij op voor mijn principes, voor de onbeschermdedeugd en vernietig alles wat slecht en gemeen is!”

„Foei duivel!” De groote onbekende spuwde met een grooten boog in de naast zijn schrijftafel staande spuwbak.

„Neem mij niet kwalijk,” sprak hij tot de heeren, „ik lijd aan te grooten toevoer van speeksel.”

Beide bezoekers maten Lord Melbourne met vijandige blikken.

Zij konden niet bewijzen, dat het spuwen op hen betrekking had.

„Dus gij zijt de redacteur van de Alarmkreet?” vroeg Raffles na eenig zwijgen. „Is dat een nieuwe courant?”

Mr. Kroyzer zette een verontwaardigd gelaat, hij wilde reeds een scherp antwoord geven, maar de mooie Guido was hem voor:

„Hebt gij werkelijk nog nooit over ons blad hooren spreken, Lord Melbourne?”

Raffles haalde de schouders op.

„Het spijt mij zeer, ik lees behalve de „Times” en de Parijsche „Figaro”, en nog het „Berliner Tageblatt” en de „New-York Herald” geen andere couranten.

Men kan natuurlijk niet alles lezen wat ter perse komt.

Ik geloof dat de uren van den dag nauwelijks toereikend zouden zijn om de alleen al in Londen verschijnende couranten en tijdschriften te lezen. Men

heeft toch ook nog andere bezigheden. Dat zult ge mij moeten toegeven”.

De kleine redacteur knikte bevestigend en zei:

„U heeft gelijk, Lord Melbourne, maar onze courant, de Alarmkreet, is iets wat ieder moet leeren kennen.

Het is een orgaan, dat strijdt voor de hoogste moraal; het is de bezem, die de modderpoelen van het moderne leven moet reinigen van hun stinkend vuil.”

Weer spuwde Raffles.

Daarop lachte hij.

„Eene aangename taak is dat. Vertel mij eens, hoe houdt gij dat op den duur toch uit? Het is geen aanbevelenswaardige arbeid. Daar heb je gauw genoeg van!”

Mr. Röttger sloeg zich trotsch op de borst.

„Slechts mannen als ik, die een onzelfzuchtig, sterk en groot karakter hebben, zijn in staat, om evenals Herkules Augiastallen te reinigen.”

„Prachtig”, sprak Raffles, „ik wil u daar niet van terughouden, en daar uw tijd voor het groote werk zeer kostbaar is, moet gij dien niet bij mij verzuimen. Keer naar uw eigen omgeving terug!”

De kleine journalist wierp Raffles een woedenden blik toe.

Hij hield er niet van om op een dergelijke manier met woorden de deur uit te worden gegooid.

„Pardon”, antwoordde hij, „de tijd, dien ik bij u doorbreng, is voor mij geen verlorene.”

„Zoo, zoo”, lachte Raffles, „wilt gij daarmee zeggen, dat wij ons hier bij mij in een Augiasstal bevinden?”

„Ja”, bevestigde de redacteur, „ik zou u anders niet hebben opgezocht, Lord Melbourne. Hier is een der smerigste plaatsen in den grooten modderpoel van het moderne leven, die ik ooit heb ontdekt.”

Lord Melbourne lachte hartelijk.

Daarop keek hij met vroolijken blik de kostbaar ingerichte kamer rond en sprak:

„Wel, als het nergens smeriger is dan bij mij, moeten zelfs varkens zeer netjes wonen.”

„Gij begrijpt wel”, siste Mr. Röttger, „ik bedoel daarmee, dat niet uw kamers, maar gijzelf smerig en vuil zijt!”

„Ho, ho!” viel Raffles hem lachend in de rede, „ik heb vanmorgen gebaad, evenals elken dag.”

Nu werd de kleine redacteur venijnig:

„Het lichaam kan misschien zuiver zijn, maar de ziel is onrein als het vuilste riool.”

„Allright”, knikte de Lord, „dan zal ik u als putten-schepper aanstellen. Hoeveel verlangt gij per maand?”

„Laat ons niet schertsen, Lord Melbourne, ik moet u over ernstige dingen spreken. Het is voor u een levens-kwestie!”

John Raffles stak een sigaret aan en blies zijn bezoeker den rook in het gelaat.

„Ik geloof, dat gij u vergist. Over mijn bestaan had alleen mijn vader eenmaal te beschikken.”

„Of de wet.”

„Hoe bedoelt gij dat?”

Raffles nam den redacteur van het hoofd tot de voeten op en Mr. Röttger voelde zich door den blik der zwarte oogen verontrust.

Een onbehaaglijk gevoel, alsof hij hem reeds hier of daar had ontmoet, maakte hem zenuwachtig.

Maar tevergeefs dacht hij na; hij herkende in de spotachtig lachende oogen van Lord Melbourne niet die, welke detective Marholm, d. w. z. de onechte Marholm, in zijn hoofd had.

„Hoor mij een paar seconden aan”, sprak hij tot Raffles. „Gij zult thans voldoende op de hoogte zijn van mijn persoon en mijn courant.”

„Ongetwijfeld”, antwoordde de groote Onbekende, „ik ken u zoo nauwkeurig, alsof gij jarenlang mijn kamerdienaar waart geweest.”

Opnieuw trof hem een vijandige blik.

Met een verachtelijk gebaar deed de kleine redacteur stilzwijgend afstand van het baantje van kamerdienaar en zei:

„Gij overschat uzelf, Lord Melbourne, zelfs Zijne Majesteit zou er zich niet op kunnen beroemen, mij in Zijnen dienst te hebben gehad.”

„Nu, nu,” lachte Lord Lister, „spreekt gij Spaansch?”

„Neen, hoezoo?”

„Russisch?”

„Neen?”

„Italiaansch, Fransch?”

„Neen?”

„Kunt gij friseeren, masseeren, enz.?”

„Verduiveld, neen!”

„Een costuum beugelen? Of een das binden?”

Een toornig luid „Neen”, deed zich opnieuw hooren.

„Ziet ge,” sprak Raffles, „dan zijt gij in 't geheel niet bekwaam om kamerdienaar te worden”.

„Maar schrijven kan ik”, herhaalde de kleine redacteur op scherpen toon.

„Neem mij niet kwalijk”, lachte zijn overbuur, „schrijven kan mijn kamerdienaar ook. Dat is toch een schoolvak, dat iederen straatjongen wordt aangeleerd”.

„Ik bedoel letterkundig!”

Een lang gerekte „Zoo-oo...!” was het eenige antwoord, weer blies Lord Lister met spottend gekrulde lippen den rook van zijn sigaret in het gelaat van den journalist en sprak:

„Misschien kan mijn kamerdienaar dat ook.

Hij zou b.v. een werk kunnen uitgeven: „Onthullingen uit het slaapvertrek van mijn meester”, of „De liefdesavonturen van mijn meester”, of „De schuldeischers” — — of „Verhalen van een kamerdienaar”. Ik denk, dat dit alles in den tegenwoordigen tijd veel bijval zou verwerven. Men leest in de zoogenaamd letterkundig-ontwikkelde kringen dergelijke zaken graag”.

„Maar,” verdedigde zich de kleine redacteur, „dat wat ik schrijf, zal uw kamerdienaar niet kunnen schrijven. Daartoe ontbreken hem de gegevens.

Ik heb bijvoorbeeld een artikel in de pen met het opschrift:

„Sensationeele onthullingen omtrent den geheimzinnigen dood der oude Lady Melbourne”.

„Klopt niet”, glimlachte de Lord.

„In hoeverre niet?”

„Wel, omdat de Lady nog niet zoo oud was, ik kan het weten. Mijn stiefmoeder was dertig jaar toen zij stierf. Zij was jonger dan ik”.

De redacteur zette verbaasde oogen op.

Maar hij beheerschte zich en antwoordde:

„De leeftijd heeft er ook niets mee te maken. De hoofdzaak zijn de onthullingen omtrent den geheimzinnigen dood”.

„Dat is mogelijk”, stemde Raffles toe, „maar omdat deze onthullingen op even onvoldoende informa-

ties berusten als die omtrent den leeftijd der Lady, ziet het er slecht mee uit”.

„Maak u niet ongerust,” mengde zich Mr. Kroyzer in het gesprek, „mijn redacteur heeft niet naar den leeftijd geïnformeerd. Maar omtrent den dood van uw stiefmoeder weet hij alles.”

„Dat vind ik interessant,” riep de Lord uit, „wanneer is de Lady dan gestorven?”

„Dat weet gij evengoed als ik,” antwoordde Mr. Röttger, terwijl hij het inderdaad niet wist.

„Oho,” lachte Raffles, „gij vergist u. Mij is de datum van het overlijden van mijn stiefmoeder tot op heden nog niet bekend”.

Nu richtte de kleine redacteur zich in zijn volle lengte op, wierp den Lord een verachtelijken blik toe en sprak:

„Ik ben niet hier gekomen, om met u verstopperij te spelen, gij weet evengoed als ik, wat ik bedoel.”

Raffles haalde de schouders op.

„Ik weet inderdaad niet, wat gij wenscht”.

„Sir,” antwoordde Röttger nu op bruusken toon, „er is slechts één artikel in de Alarmkreet noodig, om u in een smadelijk proces te wikkelen”.

„Daaraan twijfel ik geen oogenblik,” sprak de Lord op kalmen toon, „het is alleen de vraag, voor wien het proces smadelijk zou zijn, voor u of voor mij”.

„Alleen voor u!”

Nauwelijks was dit woord gesproken, of de Lord sprong plotseling van zijn stoel op en mat den redacteur met een doordringenden blik.

„Als gij er de persoon naar waart, zoudt gij mij op een andere plaats rekenschap van uw woorden moeten geven!”

„Ik zal u rekenschap geven,” siste Röttger, „maar met mijn wapenen: met pen en inkt. En nu wil ik u nog iets zeggen, Lord Melbourne:

Er zijn sterke bewijzen voorhanden, dat gij de schuld draagt van den dood uwer stiefmoeder. Ja, dat gij zelfs haar dood opzettelijk hebt veroorzaakt.”

Raffles kruiste de armen.

„En al ware dat het geval, wat gaat het u dan nog aan? Zijt gij rechter of inspecteur van politie?”

„Dat niet, maar ik ben de redacteur der Alarmkreet en als zoodanig maak ik dergelijke dingen, als zij mij ter oore komen, bekend en deel ze aan de autoriteiten mee”.

„Dat wil zeggen,” sprak Raffles, „dat gij u eerst riemen snijdt uit de huid van uw slachtoffers, om

daarna de ongelukkigen achter slot en grendel te helpen”.

„Gij kunt beide dingen vermijden,” viel nu Mr. Kroyzer in, „er zal een artikel gepubliceerd worden, noch een aanklacht jegens u worden gedaan, als gij het met ons eens wordt”.

„Ja, als gij het met ons eens wordt,” voegde Mr. Röttger er aan toe.

Raffles deed, alsof hij niet dadelijk de beteekenis dier woorden begreep.

„Hoe meent gij dat, heeren?” vroeg hij.

De journalist naderde hem vertrouwelijk, legde de hand op zijn schouder en sprak:

„Laat ons verstandig zijn, Lord, het zal u niet moeilijk vallen, een overeenkomst met ons te sluiten. Voor iemand van uw vermogen zullen een paar duizend pond geen groote rol spelen.”

Nauwelijks had de groote onbekende deze woorden gehoord, of hij floot zoo luid en doordringend, dat de redacteur verschrikt achteruit sprong.

„Denkt gij, dat ik uw zwijgen zal koopen?”

„Gij gebruikt daar een leelijke uitdrukking,” sprak Mr. Kroyzer, „gij hebt niet noodig, ons stilzwijgen te koopen, maar wij willen goede zaken met elkaar doen.”

„Goede zaken?” vroeg Raffles. „Voor u ongetwijfeld. Want als ik u goed versta, dan betaal ik u eenige duizenden pond sterling, stop u de zakken vol geld en krijg daarvoor niets terug.”

„Natuurlijk, Lord Melbourne, want wij bewaren een onherroepelijk stilzwijgen omtrent alles wat wij hebben vernomen.”

„Maar wat hebt gij dan toch eigenlijk vernomen, mijne heeren? Gij zijt nu reeds een uur lang bij mij en spreekt nog geheel in raadselen.”

„Zullen wij ons duidelijker verklaren?” vroeg Mr. Kroyzer.

„Ja,” antwoordde Raffles, „dan zal ik ook duidelijker spreken.”

Met een snellen blik keek hij plotseling naar de rijzweep, die op den schoorsteenmantel lag.

Noch Mr. Röttger, noch Mr. Kroyzer begrepen dien blik.

„Goed,” sprak de kleine redacteur, „wij hebben van een volkomen betrouwbaar persoon de bewijzen gekregen, dat gij den dood van uw stiefmoeder op uw geweten hebt.”

„Is dat alles?” vroeg Raffles op volkomen onverschilligen toon, zoodat zoowel de kleine redacteur als de eigenaar der Alarmkreet stom van verbazing waren.

„Ik denk, dat dat meer dan voldoende is”, antwoordde Mr. Röttger na eenige oogenblikken, „begrijp wel, het betreft hier een aanklacht wegens moord.”

„Gij beweert dus”, sprak Raffles, „dat ik mijn stiefmoeder heb vermoord.”

„Ik beweer het niet alleen, maar ik wil het ook bewijzen!”

Een oogenblik keek de groote onbekende zijn tegenstander met ijskoude blik aan, daarop deed hij, alsof hij overlegde, wat hij wel te antwoorden had.

„Laat ons eens aannemen, mijne heeren,” sprak hij, „dat datgene, wat gij beweert, een feit was en ik mijn stiefmoeder had vermoord, om in het bezit te komen van het vermogen van mijn vader.

Op welke wijze zoudt gij er mij voor instaan, dat gij u in de zaak, die gij met mij denkt te behandelen, als eerlijke menschen zult gedragen?”

„Mijn betrekking als redacteur der Alarmkreet verplicht mij tot eerlijk handelen.”

„Pardon”, antwoordde Raffles, „ik begrijp uw woorden niet.”

„Ik bedoel”, antwoordde Mr. Röttger, „dat ik als redacteur der Alarmkreet wel verplicht ben, mij als een eerlijk mensch te gedragen.”

„Mooi!” sprak Lord Lister, „hoeveel verlangt gij daarvoor?”

„Zeggen wij voorloopig tienduizend pond sterling.”

„Een net zaakje”, lachte de groote onbekende. „Gij zeidet immers zooeven, dat gij als redacteur der Alarmkreet tot eerlijk handelen verplicht waart. Ik herhaal: tot eerlijk handelen.

Weet gij, heer redacteur, ik heb strengere opvattingen omtrent eerlijkheid dan gij.

Gij schijnt uw eerlijkheid ergens in de modder te hebben laten liggen.

Eerlijk zoudt gij zijn, als gij dat, wat gij beweert omtrent mijn persoon vernomen te hebben, aan de justitie mededeeldet, in plaats van uw zwijgen aan mij te willen verkoopen voor tienduizend pond sterling.”

„Genoeg!” schreeuwde nu de kleine redacteur, de vuisten ballend, „ik ga van hier naar den inspecteur van politie Baxter. Gij zult ondervinden, welke gevolgen deze zaak voor u heeft.”

„Stellig!” lachte Raffles, „en opdat gij den weg niet tevergeefs af zult leggen, zal ik u iets meegeven, dat gij den inspecteur als bewijs kunt toonen. Let eens op!”

Voordat Mr. Röttger of Mr. Kroyzer iets vermoeden of een poging konden doen om te vluchten, had Raffles de rijzweep van den schoorsteen genomen en als hagelsteen vielen in het volgende oogenblik de

slagen op den redacteur en den eigenaar der Alarmkreet neer.

(Zie het titelblad.)

De klappen volgden elkaar zoo snel op en werden op zoo elegante manier uitgedeeld, dat de beide schurken zich niet konden verdedigen.

Schreeuwend en vloekend holden zij de kamer uit, stieten Charly Brand, die op den drempel was verschenen, omver en snelden de straat langs als twee achtervolgde beesten.

Zij liepen door totdat zij vóór de deur van het hoofdbureau van politie stonden, want zij meenden nog steeds, dat Lord Melbourne hen met de rijzweep op de hielen zat.

Toen zij ademloos door het snelle loopen de kamer van inspecteur Baxter waren binnengekomen, troffen zij dezen niet, doch in zijn plaats detective Marholm, die hen met onvriendelijke blikken ontving.

„Wat wenscht gij?” snauwde hij, „de inspecteur is niet hier.”

„Er is ons iets vreeselijks overkomen”, hijgde de redacteur.

„Iets ontzettends!” voegde de eigenaar van het schimpblad er aan toe.

„Wat dan?” vroeg Marholm, en op hetzelfde oogenblik ontdekte hij op beider gelaat de dik opgelopen striemen van de rijzweep.

„Ah zoo!” sprak hij, „hebt gij slaag gehad?”

„Ja!” riepen beiden tegelijk uit.

„Nu,” lachte de vloer, „zoo iets moet gij gewend zijn. Gij zijt, als ik mij goed herinner, immers de redacteur der Alarmkreet?”

„Ja,” zuchtte de kleine Röttger, terwijl hij den zakdoek voor het gelaat hield, „dat ben ik. Maar ik begrijp niet hoe gij ertoe komt om te zeggen, dat ik aan een pak slaag gewend moet zijn.”

„Kom”, sprak Marholm lachend, „gij kent immers het woord uit den Bijbel:

„Wie het zwaard opneemt, zal door het zwaard omkomen!”

Daarvoor kan men evengoed zeggen:

„Wie klappen uitdeelt, zal klappen terugkrijgen!”

„Wij zijn hier niet om bijbelteksten met u te behandelen”, antwoordde Mr. Röttger met woedenden blik.

„Wat wilt gij dan?” vroeg de vloer op kalmen toon.

„Een aanklacht wegens moord indienen tegen Lord Melbourne.”

„Jegens wien?” vroeg Marholm. „Tegen Lord Melbourne? Dat is jammer. Waar woont de Lord?”

„Regentpark 16.”

„Regentpark 16? Voor zoover ik mij herinner, is Lord Melbourne reeds acht jaar dood. Hoe kan hij dus in het Regentpark No. 16 wonen?”

„En toch is het zoo”, sprak de kleine redacteur. „Gij verwisselt zeker den zoon met den vader. Onze aanklacht is gericht tegen den zoon. Roep dadelijk eenige detectives bijeen en spoed u naar den Lord, voordat hij de vlucht heeft kunnen nemen.”

„Zoo snel gaat dat niet”, sprak Marholm, „eerst moet ik een protocol opmaken van uw beschuldiging, en dat is niet zoo gemakkelijk.

Het gaat bij ons alles volgens voorschrift. Daar buiten om gebeurt er niets.

Daarop zullen wij Lord Melbourne uitnoodigen om hier te komen en hem een verhoor afnemen.

Daarmee gaat minstens een week heen. Zoolang moet gij geduld hebben.”

„Dat is ongeloofelijk”, sprak de redacteur, „op die manier heeft elke moordenaar de tijd om te ontvluchten.”

„Zeker”, antwoordde Marholm op doodkalmen toon, „wij houden ons bij voorkeur bezig met voortvluchtige moordenaars.

Het aangenaamst zijn ons zelfs de onbekende moordenaars.

Dergelijke gevallen behandelen wij zeer eenvoudig. Wij loven een belooning uit en laten het publiek naar hem zoeken. Wordt hij dan niet gevonden, dan dragen wij de schuld niet alleen, maar het publiek met ons.”

„Wilt gij ons voor den gek houden?” vroeg Mr. Kroyzer.

Nu stond Marholm op en riep uit:

„Houd uw domme aanmerkingen voor u, want als iemand voor den gek wordt gehouden, dan zijn zij het, maar niet het publiek.

Ik hoop, dat gij mij begrepen hebt.

En als gij nu een aanklacht wilt indienen, ga dan naar huis, neem een vel van het daartoe gebruikelijke formaat papier, vouw het in het midden langs de lengte in tweeën en schrijf op de rechterhelft met openlating van een blanco rand ter breedte van twee vingers.

Indien gij u niet aan dit voorschrift houdt, kunnen wij de aanklacht niet accepteren. Zij gaat dan onherroepelijk in de papiermand.

En gaat nu heen, want ik heb te werken.”

Hij draaide het tweetal den rug toe en ging met zijn schrijfwerk door.

Toen zij nog niet heengingen, draaide hij zich nog eens om en vroeg:

„Wat verlangt gij nog meer?”

„Wij zouden gaarne weten”, antwoordde Mr. Röttger, „wanneer inspecteur Baxter te spreken is.”

„Over een uur”, antwoordde Marholm en hij voegde er aan toe:

„Als ik u een goeden raad mag geven, leg dan thuis ijscompressen op uw gezicht, want iedereen ziet al op een afstand aan u, dat gij een flink pak rar hebt opgelopen.”

„Wij zullen tijdig terug zijn”, sprak de redacteur, en met zijn medeplichtige verliet hij het bureau.

Marholm echter sloeg zich van pret op de knieën en riep:

„Drommels, dat is de mooiste streek, dien ik ooit van Raffles heb gehoord. Elke klap schijnt een van de beste soort te zijn geweest.”

Hij had misschien een half uur geschreven, toen Baxter als een brieschende leeuw het bureau binnen stormde.

Hij wierp zijn dienstpjet op de schrijftafel, zoodat een inktkoker omviel en de inhoud als een zwarte stroom over de tafel en den wit-geschuurden vloer liep.

Daarop ging hij voor Marholm staan, en schreeuwde met gebalde vuisten:

„Ik sla je dood, Marholm, ik sla je dood!”

Hij zag er werkelijk uit, alsof hij van plan was zijn vuisten op het hoofd van den secretaris te doen neerdalen.

Maar Marholm kende zijn chef.

Onbevreesd keek hij den inspecteur aan en sprak:

„Waarom wilt gij mij doodslaan?”

Baxter's oogen rolden in hun kassen.

„Gij hebt mij geblameerd — gij hebt mij voor altijd onmogelijk gemaakt!”

Marholm glimlachte.

„Is dat mogelijk, inspecteur?”

„Ja, dat is mogelijk!” raasde Baxter.

„Gij weet, dat ik hedenmorgen een brief kreeg van den president van de rechtbank met de opdracht, hem om drie uur in den middag te bezoeken.

„Kunt gij denken, wat er nu gebeurd is?”

„Een grap geweest?”

„Een grap? — Een uitbrander heb ik gehad als nog nooit in mijn leven! Een eindeloozen uitbrander! Hij noemde mij niet alleen een ezel, maar verklaarde mij voor den grootsten idioot, die er ooit op de wereld heeft rondgelopen”.

„Laat u dat zwart op wit geven, dan kunt gij een flinke som verdienen in onze variété's en in het Panop-

ticum. Den grootsten idioot zal iedereen willen zien”.

De inspecteur greep Marholm bij de keel, alsof hij hem wilde wurgen.

„Zwijg, Marholm, of ik ransel u af! Jij bent de grootste idioot!”

„Het is mogelijk”, antwoordde Marholm, „anders was ik misschien uw secretaris niet!”

„Ja, gij!” riep Baxter uit, „want om uwentwege kreeg ik den uitbrander — door uw schuld ben ik voor den grootsten idioot uitgemaakt”.

„Ik ben zeer nieuwsgierig!”

„De duivel moge je halen met je nieuwsgierigheid. De zaak is eenvoudig genoeg. Belachelijk eenvoudig, gij stommerik!

Ik zei je gisteren, dat het voorschrift was, een rand open te laten ter breedte van twee vingers”.

„Klopt!” antwoordde Marholm, „was de rand niet zoo breed?”

„Ja, de rand was zoo breed, maar geen enkel woord, dat dichtbij den rand staat, is te lezen. Gij hebt eenvoudig, inplaats van verder te schrijven op den volgende regel, de letters weggelaten en daardoor onbegrijpelijke rapporten geschreven. Geen mensch kan er uit wijs worden, noch de rechters, noch de president!”

„Daaraan twijfel ik geen oogenblik”, sprak Marholm, terwijl hij zijn tabakspijp ging stoppen.

„Als gij de rapporten hadt gelezen, zoudt gij het weglaten der letters hebben opgemerkt.

Het was onmogelijk, de woorden af te breken, daar ik steeds een paar letters over had in de laatste lettergreep, die ik niet op den rand mocht schrijven, welke tot elken prijs twee vingers breed moest zijn.

Om mij aan het voorschrift te houden en allen eerbied te toonen jegens de wetten, liet ik de letters eenvoudig weg”.

Hij nam een lucifer en stak zijn pijp aan.

„Het had niet veel gescheeld”, vervolgde Baxter, „of gij hadt mij den nek gebroken. Ik had bijna mijn ontslag gekregen”.

„Dat zou meer jammer zijn geweest voor John Raffles dan voor u!”

Het woord Raffles oefende dezen keer een kalmeerende werking uit op Baxter.

Zijn opgewonden gelaat werd kalmer, zijn toornige stem nam een vriendelijker klank aan en hij vroeg:

„Hebt gij met Raffles gesproken?”

„Ja,” antwoordde Marholm lachend, „en gij zult het resultaat van mijn bezoek binnen een uur in duidelijk leesbaar schrift voor u zien. Ik wed, dat er geen letter is weggelaten”.

„Zal Raffles mij schrijven?” vroeg Baxter, die deze woorden niet begreep.

„Hij heeft u reeds geschreven”, sprak Marholm, „heb maar geduld”.

VIJFDE HOOFDSTUK.

EEN BEZOEK AAN DE ALARMKREET.

De redactiejongen had juist, om vijf uur, het bureau verlaten. Hij stak juist een zijner cents-sigaretten aan, toen hij op de trap Raffles ontmoette, die, nadat hij met de beide afpersers een samenkomst, vermoemd als Lord Melbourne, had gehad, nu een bezoek kwam brengen op de redactie der Alarmkreet, om in het bezit te komen van bewijzen tegen den redacteur en den bezitter van de courant.

Nauwelijks was de jongen Raffles gepasseerd, of de groote onbekende snelde geruischloos als een kat de trappen op en bevond zich in een paar seconden voor den ingang van de redactie.

De deur gaf hem weinig moeite, het was een ouderwetsche, in Engelsche woningen gebruikelijke houten deur, die bijna met elken sleutel te openen was.

Deze geringe veiligheidsmaatregel verbaasde Raffles eerst. Hij meende na eenig nadenken, dat de eigenaren van dit kantoorlokaal misschien niets te verbergen hadden. Maar toch wilde hij zich overtuigen, of niet het een of ander geheim, vooral wat betrof het geval Spencer, in de schrijftafel van den redacteur te vinden zou zijn.

Daar de luiken gesloten waren, was het er volkomen donker.

Hij stak daarom een lamp aan, die op tafel stond en zag in den hoek een cylinderbureau, dat hij met geringe moeite opende.

Hij opende alle kastjes en laden, maar vond niet het minste, dat hem van dienst had kunnen zijn.

„Het is precies zooals ik dacht”, sprak hij tot zichzelf, „de schurken weten heel goed, dat het voor hen het veiligste is om geen enkelen brief of geschreven stuk te bewaren”.

Hij sloot het meubel weer en wilde zich naar huis terug begeven, toen hij op de tafel middenin het ver-

trek een pakket zag liggen, dat met een touw was dichtgebonden.

Met groote letters stond, in blauw potlood op den omslag van het pakket geschreven:

„Laatste correctie”.

Een oogenblik keek Raffles nadenkend naar het pakket, dat ter verzending gereed lag en dat de jongen waarschijnlijk vergeten had, daar het nog dien avond ter perse moest, omdat de courant den volgenden morgen zou verschijnen.

Plotseling vloog het bekende lachje over Raffles' gelaat.

„Ja”, fluisterde hij, „als ik hierin vind, wat mij nu toevallig bezighoudt, zou het een kolossale grap geven!

Juist, morgenochtend verschijnt het wekelijksche nummer der Alarmkreet en dit is de laatste correctie voor de drukkers.

Prachtig!”

Hij maakte voorzichtig het pakket open en haalde de gedrukte correctievellen der gereedgemaakte courant te voorschijn.

Artikel na artikel las hij met de grootste belangstelling en hij amuseerde zich al lezende, hoe langer hoe meer.

Daarna nam hij aan de schrijftafel plaats, opende den inktkoker en nam de pen, waarmee een paar uur geleden de redacteur der Alarmkreet de correctie had aangebracht.

Raffles doopte de pen in den inkt, stak een sigaret aan en lachte zachtjes.

„Nu zal ik de Alarmkreet eens redigeeren. Londen zal verbaasd zijn, wat voor een geestig blad de Alarmkreet is. Mr. Röttger kan niets hebben in te brengen tegen de veranderingen, die ik aanbreng, omdat hij het niet meer zal kunnen.

Ik ontvang hem over een paar uur bij mij en zal ervoor zorgen, dat hij zich niet meer in verbinding kan stellen met zijn drukkerij”.

Raffles rookte zijn sigaret op, stak een nieuwe aan, en las het eerste artikel:

Nieuwsomtrent John Raffles, den
Grooten Onbekende.

„Wij hadden verwacht, dat de door ons als gewetenloos avonturier en misdadiger beschreven Londensche bedrieger zich zou verdedigen tegen onze beschuldigingen en ons een bericht toezenden, zooals hij dat gewend is te doen.

„Maar die man is niet alleen een avonturier en misdadiger van de gemeenste soort, maar hij is ook lafhartig.

„Het wordt meer dan tijd, dat de Londensche pers zich niet meer met dien kerel bezighoudt, maar hem eenvoudig doodzwaigt, opdat de lauwerkranen, dien men hem ten onrechte omhangt, eindelijk door iets anders kan worden vervangen.”

„Heel aardig,” lachte Raffles, „dat artikel zal ik corrigeeren.”

Hij nam de pen op en schreef:

„John Raffles, dien wij in het laatste nummer van ons blad uitschilderden als een gewetenloos avonturier en misdadiger, heeft ons bewezen, dat hij werkelijk den lauwerkranen, dien de Londensche pers hem omhangt, vol bewondering als zij is voor zijn daden, ten volle verdient.

„John Raffles heeft ons niet alleen door woorden overtuigd, maar zelfs door een onomstootelijk bewijs.

„Wij bevelen John Raffles aan bij alle bewoners van Londen, die door gewetenlooze schurken worden uitgezogen, bedreigd of misleid. Tot deze laatste soort behoort ook de Alarmkreet.

„Wij moeten dit ter kennis brengen van alle lezers onzer courant en hen dringend aanraden zich bij voorkomende gelegenheden tot John Raffles te wenden.”

„Ziezoo,” sprak Raffles, „dat is de eerste correctie, nu volgt de tweede in de zaak-Spancer.”

Hij las:

„De poging tot zelfmoord door de jonge bontwerker, die, zooals wij onzen lezers hebben medegedeeld, het slachtoffer is geworden van den zoon van den bekenden pels-handelaar Spancer, is tot heden niet opgehelderd.

„Wij veronderstellen nog steeds, dat het jonge meisje door den jongen Spancer tot zelfmoord is gebracht.

„Het is meer dan tijd, dat de politie zich met deze zaak bezighoudt.”

„Aha,” sprak Raffles, „daar zullen wij iets aan toevoegen.”

En hij schreef verder:

„Wij zouden gaarne bereid zijn geweest, over deze zaak het stilzwijgen te bewaren, indien de vader van den jongen Spancer de door ons verlangde 5000 pond sterling had betaald, maar die man is, helaas, zoo ongenaakbaar, dat hij er niet aan wil denken, de dupe te worden van onze afpersing. Het jonge meisje wordt door hem, naar wij vernomen hebben, op milde wijze ondersteund en heeft van hem een kleine zaak in pelswaren gekregen in de Victoriastreet.”

„Zie zoo,” mompelde Raffles, „nu is ook dit artikel gecorrigeerd.”

Nu nam de groote onbekende een blanco stuk papier en begon daarop een geheel nieuw artikel te schrijven.

Het luidde:

Oplichterij op groote schaal!

„Naar wij zooeven uit goede bron hebben vernomen, heeft zich onder den naam „De Alarmkreet” een courant in Londen gevestigd, die, evenals de Apachen in Parijs, de schrik is geworden van de fatsoenlijke Engelsche burgerij.

„De courant houdt zich ermee bezig, om uit kleine gebeurtenissen of ongelukkige omstandigheden, waardoor solide menschen worden getroffen, sensatie-artikelen in elkaar te flansen, doordat zij namelijk van een mug een olifant maakt.

„Wij weten zeer stellig, dat deze courant niets anders is dan een gemeene bedriegerij; zij is, evenals de Amerikaansche „Arizona Kiker”, ten allen tijde bereid om tegen betaling van een zeker bedrag afstand te doen van het laten drukken dier sensatieberichten.

„Het is niets anders dan een zoogenaamde „revolverpers”, die zich niet ontziet de eer en het vermogen der staatsburgers aan te randen.

„Het zou hoog noodig zijn, dat de inspecteur van politie Baxter zich ernstig bezig hield met den redacteur en den eigenaar van dit weekblad, om Engelsche burgers tegen dergelijke gevaarlijke schurken te beschermen.

„Naar alle waarschijnlijkheid zal het echter

bovengenoemden inspecteur niet gelukken, deze menschen onschadelijk te maken.

„Wij vernemen gelukkig, dat om die reden John Raffles zich deze zaak heeft aange trokken en nu van plan is, den eigenaar en den redacteur van „De Alarmkreet” een welverdiende straf te doen toekomen.

„Het verdere verloop dezer zaak zullen de lezers van dit blad morgen in de Londensche couranten kunnen vinden.

„P. S. Wij verzoeken den verslaggevers van alle Engelsche couranten, zich hedenavond om 9 uur, voor het vernemen der laatste gebeurtenissen, te vervoegen bij den heer inspecteur van politie.”

„Klaar!” sprak Raffles, „nu zal de courant eindelijk eens een fatsoenlijk bericht bevatten. De Alarmkreet zal morgenochtend voor den laatsten keer verschijnen; ik heb deze giftplant der Engelsche pers met wortel en al uitgeroeid.”

Hij stond op en sloot het pakket weer in hetzelfde papier, zoodat er niet aan te zien was, dat het geopend was geweest.

Daarop ontdeed hij met zijn zakdoek de schrijftafel van de sigarettenasch, die hij erop had laten vallen, sloot het meubel, draaide het licht uit en verliet het redactielokaal.

In de aangrenzende restauratie wachtte Charly Brand op hem.

„Zoo”, sprak deze, „ben je klaar? Het heeft vrij lang geduurd.”

„Ja”, antwoordde Raffles, „ik had ook tamelijk veel te doen, ik heb voor hoofdredacteur der Alarmkreet gefungeerd en de courant geredigeerd. Ik verzeker je, dat Londen zich morgenochtend amuseeren zal!”

„Hoe?” lachte Charly Brand, „ben je in de journalistiek gegaan, hoe heb je dat klaargespeeld?”

„Heel eenvoudig”, vertelde Raffles, „het is mij reeds herhaaldelijk zoo gegaan in mijn leven, de hemel heeft mij altijd noodig om schurken hun welverdiende straf te doen toekomen.

Het toeval, of laten wij het het noodlot noemen, maakte, dat de correctie van de courant gereed op tafel lag en de jongen had vergeten het pakket mee te nemen.

De courant komt morgenochtend uit en niets is meer in staat, het onheil van de heeren Röttger en Kroyzer af te wenden.

En laat ons nu gaan.”

Toen zij het restaurant verlieten, kwam juist de redactiejongen ademloos aangerend.

„Zie je”, sprak Raffles, „ik heb mij niet vergist, de bengel heeft tot ons geluk de correctie op tafel laten liggen en haast zich nu, zijn verzuim weer goed te maken. Wij zullen hier wachten en even zien of mijn veronderstelling juist is.”

Zij gingen voor een sigarenwinkel staan en keken schijnbaar vol aandacht naar de uitstalling.

Een paar minuten later reeds kwam de jongen terug en Raffles zag, dat hij het pakket in de hand hield, snel de straat overstak, op een tram sprong en wegreed.

Intusschen zaten Mr. Röttger en Mr. Kroyzer in een klein restaurant in de buurt, waar zij, nu zij eenigszins bekomen waren van de zweepslagen, iets gebruikten.

Beide heeren waren reeds weer in opgewekte stemming.

Zij hadden bijzondere zorg aan hun toilet besteed en bespraken nogmaals, wat zij tegen den inspecteur van politie zouden zeggen.

„Ik ben van meening”, sprak de kleine redacteur, „dat de Lord zijn stiefmoeder werkelijk heeft vergiftigd. Dergelijke dingen komen immers dagelijks voor.”

„Zeker”, knikte de mooie Guido, „en ik denk, dat gij, als gij een stiefmoeder hadt, die zoo rijk was als die van Lord Melbourne, dat gij dan hetzelfde zoudt doen.”

„Natuurlijk”, antwoordde de redacteur, „ik ken allerlei onschuldige middelen, om dergelijke zaakjes op te knappen, zonder dat een dokter iets kan constateeren.”

„Gij zijt eigenlijk een gevaarlijk mensch”, meende de sluwe Guido, „en als gij mijn redacteur niet waart, zou ik niets met u te maken willen hebben.”

„Zeg geen nonsens”, riep de ander uit, zijn chef als een giftige pad aankijkend.

„Wanneer gij mij wilt beleedigen, dan hebt gij met een verkeerden te doen.

„Wel neen,” weerde Kroyzer af, „met mijn redacteur en besten vriend wil ik geen ruzie hebben!”

„Ik zou het u ook niet raden, bovendien —” de kleine redacteur blies zijn chef den rook zijner slechte sigaar in de oogen, „ik weet precies wie gij zijt, Mr. Kroyzer. Gij herinnert u wel, hoe gij een jaar geleden het huis uwer ouders zijt ontvlucht en uit de schrijf-

tafel van uw vader het noodige geld meenaamt om naar Monte Carlo te kunnen gaan.

Verder weet gij nog wel, dat de briljanten uwer moeder u flink wat geld hebben opgebracht.

En weet gij soms niet meer, dat gij bij iedereen hebt geleend, en wel op schandelijk brutale manier? Daar hebben wij bijvoorbeeld een kellner in een wijnkroeg, die nog heden om het verlies van een groote som treurt, evenals een paar hotelhouders en andere personen, maar de lust ontbreekt mij nu, om u nog aan meer te herinneren.

Eigenlijk zijt gij dus de geschikte persoon wel om uw Londensche medeburgers preeken te houden over

moraliteit. Maar, het is waar, het brengt u geld op — —"

Mr. Kroyzer riep met een hatelijken grijns op zijn gelaat den kellner en betaalde de vertering.

Daarop sprak hij: „Ik geloof, dat het beter is om nu heen te gaan, gij schijnt te veel gedronken te hebben!"

Bleek van ergernis keek hij zijn redacteur aan en zou hem, als hij de gelegenheid had gehad, misschien hebben gewurgd.

Maar in machteloze woede moest hij met zijn medeplichtige denzelfden weg gaan.

ZESDE HOOFDSTUK.

DE VAL.

John Raffles had zich intusschen weer als detective Marholm naar zijn kamer in de Oxfordstraat begeven.

Hij berekende — en terecht — dat de redacteur der Alarmkreet en diens compagnon hem zouden opzoeken.

Hij behoefde niet lang te wachten.

De beide schurken hadden zich van het hoofdbureau van politie naar de Oxfordstraat begeven, om den vermeenden Marholm den uitslag van hun bezoek aan Lord Melbourne mede te deelen.

Vloekend kwam de redacteur de kamer binnen en bezwoer, dat hij in het volgende nummer der Alarmkreet Lord Melbourne zou vernietigen.

Daarop vertelde hij Marholm van het vergeefsche bezoek bij inspecteur Baxter en zei, dat hij hem nogmaals wilde opzoeken.

„Ik moet ook op het hoofdbureau van politie zijn”, sprak Raffles-Marholm, „als gij het goedvindt, gaan wij samen.”

Hoewel de Grootte Onbekende het vermeed, zijn bezoekers in de oogen te kijken, viel het Mr. Röttger toch op, dat de oogen van den detective veel geleken op die van Lord Melbourne.

Maar hij wierp die gedachte ver van zich.

Lord Lister verliet het tweetal in het hoofdbureau van politie, dicht bij de kamer van Baxter en zei, dat hij over een kwartier ook binnen zou komen.

Hij bleef staan, totdat zij de deur achter zich hadden gesloten.

Toen gleed een vroolijk lachje over zijn gelaat en hij dacht:

„Zoo, mijne heeren — de val is dicht — de ratten zitten er in — —”

Met groot leedvermaak keek Baxter naar de opgezwollen gezichten der beide revolverjournalisten.

„Wat is er met u gebeurd, mijne heeren?” vroeg hij met een ironischen klank in zijn stem.

„Wij moesten op onderzoek uit voor onze courant”, antwoordde Röttger, „de een of andere deugniet durfde ons met zijn rijzweep af te ranselen. Maar wij zullen ons op hem wreken. Wij waren reeds een uur geleden hier om een aanklacht in te dienen. Helaas troffen wij u niet.”

„Wie is de betrokken persoon?”

„De jonge Lord Melbourne,” sprak de redacteur, „wij klagen hem aan wegens moord!”

„Zoo, zoo — wegens moord?”

„Jawel, wegens moord!”

„De Lord wordt er van verdacht, zijn stiefmoeder vermoord te hebben!”

„Dat is laster!” riep de vlooi uit.

„Waarmee bemoeit gij u?“ beet de kleine redacteur hem toe.

Marholm nam hem op met een blik vol minachting en blies dikke rookwolken uit. Daarop keerde hij Mr. Röttger den rug toe en schreef verder.

„Ik herhaal mijn aanklacht“, sprak de redacteur, „en beschuldig Lord Melbourne, wonende Regentpark 16, van moord op zijn stiefmoeder.“

Weer keerde Marholm zich om en riep:

„Ik verklaar nogmaals, dat het nonsens is!“

„Waarom?“ vroeg inspecteur Baxter.

„Omdat iemand, die al acht jaar dood is, niet meer wegens moord kan worden vervolgd.“

„Hij is niet dood!“ riep de redacteur uit, „hij leeft. — Die beambte verwisselt den zoon met den vader.“

Marholm lachte zachtjes.

„Verwissel gij zelf maar niets.“

„Wij waren twee uur geleden nog bij hem. — Hij leeft dus!“

„Het is maar de vraag, waar gij zijt geweest“, sprak de vloer.

„Bij Lord Melbourne, zooals ik u reeds zei.“

„En ik herhaal u, dat gij, als de doode Lord Melbourne u zoo heeft afgeranseld, gij een geestverschijning hebt gehad, die elke spiritist u zou benijden.“

„Ik zie wel“, sprak Mr. Röttger, „dat wij niet anders kunnen overtuigen dan door u te verzoeken, ons naar Lord Melbourne te vergezellen.“

„Allright“, sprak Baxter. „Wij zullen met eenige detectives dien heer opzoeken.“

Op dit oogenblik sloeg de klok zes.

„Wij hadden afgesproken, u morgen weer te bezoeken“, herinnerde de redacteur der Alarmkreet Baxter.

„Ja“, antwoordde deze, „maar wij kunnen de zaak nu evengoed afdoen.“

„Zeker“, bevestigde Röttger, terwijl hij een blik wierp in de richting van Marholm, als om te bedriegen, dat diens tegenwoordigheid hinderlijk was.

Maar Baxter deed, alsof hij dit niet bemerkte en sprak:

„Wij kunnen kort zijn. Deel mij den inhoud van den brief mee en dan zal ik u zeggen, wat ik denk te doen.“

„Ik heb u reeds gezegd, heer inspecteur, dat het mij onmogelijk is, uw verzoek in te willigen.“

Nu stond Marholm op en sprak:

„Dan zal ik den inhoud van den brief voorlezen.“

Stom van verbazing keken de beide schurken den

detective aan, toen deze een schrijven uit zijn zak haalde en tot den politie-inspecteur sprak:

„De heeren schijnen te vergeten, dat wij detectives zijn. Ik kan u den inhoud wel even mededeelen, chef!“

„Dat is onmogelijk!“ riep Kroyzer uit.

„Praat toch geen nonsens!“ riep de vloer. „Ik ben een leerling van Sherlock Holmes. Kent gij dien heer? Ik zal u den brief voorlezen, inspecteur. Het is een schrijven van Raffles aan u, dat onderschept is.“

Met open mond en uitpuilende oogen stardden de beide journalisten den detective aan.

„Dus, heeren, luister!“

Mijn waarde Baxter!

Ik heb gisteren den ouden Simpson, den diamant-handelaar, van wien gij mij mededeeldt, dat hij allerlei vuile zaken doet, opgezocht en hem drieduizend pond sterling armer gemaakt.

Hierbij zend ik u een cheque van 1500 pond, de helft van den buit.

Hedenavond ben ik in het Piccadilly Restaurant onder de bekende vermomming. Vraag den oberkellner naar Mr. Thonet.

Wij zullen een paar flesschen champagne op het welslagen drinken.

Met vriendelijke groeten

JOHN C. RAFFLES.

„Hoe komt gij aan dien brief?“ schreeuwde Mr. Röttger.

„Dien kunt gij alleen gestolen hebben, of—“

„Houdt uw mond!“ de man maakte bij die woorden een beweging, alsof hij den redacteur een oorvijs wilde geven.

„Een mooie brief“, sprak Baxter, „daar heeft Raffles u op onbetaalbare manier bij den neus genomen!“

„Daarvan geloof ik niets“, riep de redacteur uit, met zijn oude brutaliteit.

„Wat? Bestaat er grooter onbeschaamdheid!“ schreeuwde Baxter woedend, „dan geloof te schenken aan een dergelijken brief — dan hierheen te komen ten einde mij geld af te persen, voor welk feit gij een paar jaar gevangenisstraf zult hebben“.

„Gij tracht u te redden, heer inspecteur,“ sprak Mr. Kroyzer, „maar dat geeft u niets.“

Wij hebben den brief gekregen van iemand uit uw naaste omgeving. De betrokken persoon is bereid om

mondeling alles wat hier staat onder eed te herhalen”.

„Dien beambte zou ik weleens willen leeren kennen”, riep Marholm uit. „Hoe heet hij?”

„Dat blijft ons geheim tot aan het proces”, antwoordde mr. Röttger, „wanneer mijnheer de inspecteur het tenminste tot een proces wil laten komen”.

„Daartoe laat ik het komen”, antwoordde Baxter met koele onverschilligheid en, zich tot den detective wendend, sprak hij:

„Roep eenige beambten binnen, Marholm!”

Een aardbeving, een dynamietbom had geen grooter uitwerking kunnen hebben, dan het uitspreken van dezen naam.

Vol ontzetting staarden de beide bedriegers den inspecteur aan.

Marholm was al bij de deur, toen de redacteur stamelde:

„Heet — heet — heet die beambte daar — Marholm?”

„Om u te dienen”, antwoordde de vloot, „zoo heet ik”.

„Onmogelijk!” krieschte de redacteur, „wij hebben u zelf bij Mr. Marholm ontmoet”.

„Dat klopt”, antwoordde de vloot, „maar dat was Mr. Marholm niet. Ik heb geen enkelen naamgenoot in Londen”.

„Maar gij moest hem toch kennen. Hij beweerde, dat hij beambte van Scotland Yard was”.

„Dan heeft hij u iets wijsgemaakt.”

„Dat kan niet,” riep Mr. Röttger uit, „hij heeft ons tot aan de deur van dit vertrek gebracht”.

„Juist iets voor hem! Ik denk dat hij graag wilde zien, of gij veilig hier binnen kwaamt!”

Marholm stopte zijn pijp en de inspecteur sprak nu op barschen toon:

„Wij zullen nu een eind maken aan de comédie. Roep eenige beambten, Marholm. Ik verklaar deze twee als mijn gevangenen.”

De beide journalisten gingen ontsteld een stap achteruit.

Maar op hetzelfde oogenblik had Marholm eenige detectives binnen geroepen en deze posteerden zich aan weerszijden van de gevangenen.

„Laat nu onze auto voorkomen!” beval Baxter. „Wij gaan met de heeren samen even naar den moedermoordenaar Lord Melbourne.”

Ontdaan en bleek werden de beide afpersers onder voldoende politiegeleide en vergezeld door Baxter en Marholm naar de politie-auto gebracht.

Na een korten rit hadden zij no. 16 Regentpark bereikt.

Stil en eenzaam, met gesloten vensterluiken, lag het huis vóór hen.

„Dit huis kennen wij,” sprak Marholm tot Baxter, toen zij den kleinen voortuin doorliepen. Hij sprak zooluid, dat de gevangenen elk woord konden verstaan.

„Zeker,” antwoordde de inspecteur, „als ik mij niet vergis, is dit de vroegere woning van Raffles!”

Hoewel zij belden en klopten, werd de huisdeur niet geopend, want niemand was in het huis aanwezig.

Baxter liet de deur door een smid opensteken en zij traden binnen.

„Is dit het huis,” vroeg Baxter den redacteur, „waar Lord Melbourne u ontving?”

„Ja,” luidde het antwoord, „dit is het huis van Lord Melbourne. Gaat mee naar boven, naar de studeerkamer, dan zal ik u bewijzen, dat de lord hier woont.”

Zij traden de studeerkamer binnen. Het eerste, wat Baxter zag, was een rijzweep, die in het midden van de kamer aan de gaskroon was opgehangen.

Hieraan was een groot stuk papier bevestigd. Marholm nam het eraf en las:

„Aan inspecteur Baxter, Scotland Yard.

„Als gij hier mocht komen om naar Lord Melbourne te zoeken, dan deel ik u mede, dat ik zelf voor Lord Melbourne speelde.

„Ik deed dit om twee bedriegers van de ergste soort een flink pak slaag te geven.

„Daar ik heb vernomen, dat ook gij reden hebt om de kerels eens af te straffen, hang ik voor dat doel de rijzweep hier op.

„Zeg verder tegen de schurken, dat zij zich voortaan moeten wachten om met Raffles te beginnen. Voor een volgende keer beloof ik hun nog een betere afstraffing.

„Groet Mr. Marholm, onder wiens naam ik de schelmen op glad ijs bracht.

Met de meeste hoogachting,

JOHN C. RAFFLES.”

Mr. Röttger boorde zich de lange, spitse nagels in het vleesch, hij had zichzelf wel kunnen slaan voor zijn domheid.

„Voorwaarts!” riep Baxter tot zijn beambten, „brengt de gevangenen terug!”

Toen de detectives het vertrek hadden verlaten, sprak Baxter tot vloot, terwijl hij hem vertrouwelijk op den schouder klopte.

„Dat hebt gij best gedaan, Marholm. Ik moet mijzelf

gelukwenschen, dat ik Raffles nog niet gevangen heb, want anders hadden die beide jongens mij uitgezogen.

Ik zal er voortaan zorg voor dragen, dat Raffles mij niet in handen valt."

„Om Gods wil," sprak Marholm, „doe dat niet, want dan krijgt gij hem stellig!"

„De Alarmkreet" verscheen den volgenden dag met de gewijzigde artikels, tot groot vermaak van geheel Londen, welks bewoners reeds uit de couranten hadden gelezen van het laatste sensatie-nieuws.

Het was het laatste nummer geweest van „De Alarmkreet".

De volgende aflevering (No. 34) bevat:

De kamerheer van den koning van Servië.

Belooning: 1000 pond sterling.

Wie
kent
hem?

Dat vraagt men in
Scotland Yard!

Wie
heeft hem
gezien?

Dat vraagt heel Londen!

Lord Lister genaamd John C. Raffles, de geniaalste aller dieven

brengt alle gemoederen in beweging, is de schrik van woekeraars en geldschieters; ontroofd hun door zijn listen hunne bezittingen, waarmede hij belaagde onschuld beschermt en behoeftigen ondersteunt.

Man van eer in alle opzichten

spannt hij wet en gerecht menigen strik en heeft steeds de voorvechters van edele levensbeschouwing op zijn hand, nl. allen, die ervan overtuigd zijn, dat:

Ongestraft veel misstanden, door de wet beschermd, blijven voortwoekeren.

Men leze, hoe alles in het werk wordt gesteld, Lord Lister, genaamd John C. Raffles, den geniaalsten aller dieven, te vatten!

WARRANT OF ARREST.

Be it known unto all men by these presents that we hereby charge and warrant the apprehension of the man described as under:

DESCRIPTION:

Name: Lord Edward Lister, alias John C. Sinclair.
Age: 32 to 35 years.
Height: 5 feet nine inches.
Weight: 176 pounds.
Figure: Tall.
Complexion: Dark.
Hair: Black.
Beard: A slight moustache.
Eyes: Black.
Language: English, French, German, [Russian, etc.]

Special notes: The man poses as a gentleman of great distinction. Adopts a new role every other day. Wears an eyeglass. Always accompanied by a young man — name unknown.

Charged with robbery.

A reward of 1000 pounds sterling will be paid for the arrest of this man.

Headquarters — Scotland Yard.
London, 1st October 1908.

Police Inspector,
Horny.

Vertaling:

Bevel tot aanhouding.

Wij verzoeken de aanhouding van den man, wiens beschrijving hier volgt:

Beschrijving:

Naam: Lord Edward Lister, genaamd John C. Raffles.
Leeftijd: 32—35 jaar.
Lengte: ongeveer 1,76 meter.
Gewicht: 80 kilo.
Gestalte: slank.
Gelaatskleur: donker.
Haar: zwart.
Baardgroei: kleine snor.
Oogen: zwart.
Spreekt Engelsch, Fransch, Duitsch, Russisch enz. enz.

Bijzondere kenteekenen: Het optreden van den man kenmerkt zich door bijzonder goede manieren. Telkens een ander uiterlijk. Draagt een monocle. Is in gezelschap van een jongeman, wiens naam onbekend.

Moet worden aangehouden als dief. Voor zijn aanhouding betalen wij een prijs van 1000 pond sterling.

Het Hoofdbureau van Politie Scotland-Yard.

Londen, 1. Oktober 1908.

Inspekteur van Politie
(get.) Horny.

Roman-Boekhandel voorheen **A. Eichler**
Singel 236 — Amsterdam.